

Budapest,
2006. november 15.,
szerda

139. szám

Ára: 357,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

		Oldal
220/2006. (XI. 15.) Korm. r.	Az ENSZ Biztonsági Tanácsa Líbiával kapcsolatos 883 (1993) számú határozata végrehajtásáról szóló 164/1993. (XI. 30.) Korm. rendelet hatályon kívül helyezéséről	10250
221/2006. (XI. 15.) Korm. r.	A Felsőoktatási Minőségi Díjról	10250
29/2006. (XI. 15.) PM r.	A Vám- és Pénzügyőrségről szóló törvény végrehajtásáról szóló 24/2004. (IV. 23.) PM rendelet módosításáról	10252
50/2006. (XI. 15.) OGY h.	Az agrárgazdaság 2005. évi helyzetéről szóló jelentés elfogadásáról	10252
51/2006. (XI. 15.) OGY h.	Az Országos Rádió és Televízió Testület 2005. évi tevékenységéről szóló beszámolóról	10253
52/2006. (XI. 15.) OGY h.	Az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról, tisztségviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló 14/2006. (V. 31.) OGY határozat módosításáról	10253
61/2006. (XI. 15.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata	10253
228/2006. (XI. 15.) KE h.	Kitüntetéses doktorrá avatásról	10264
229/2006. (XI. 15.) KE h.	Kitüntetés adományozásáról	10264
1106/2006. (XI. 15.) Korm. h.	A kerkedvezményes nyugdíjrendszerrel összefüggő egyes feladatokról	10265
1107/2006. (XI. 15.) Korm. h.	A Magyar Zoltán Felsőoktatási Közalapítvány Alapító Okiratának módosításáról	10265
71/2006. (XI. 15.) ME h.	A Nemzetközi Távközlési Egyesület (ITU) 2006. november 6–24. közötti Meghatalmazotti Értekezletén történő részvételről és a záró okirat létrehozására adott felhatalmazásról	10265
72/2006. (XI. 15.) ME h.	Szakállamtitkár kinevezéséről	10266
73/2006. (XI. 15.) ME h.	Központi tiszt cím megszüntetésének megállapításáról	10266

II. rész JOGSZABÁLYOK

A Kormány rendeletei

A Kormány 220/2006. (XI. 15.) Korm. rendelete

az ENSZ Biztonsági Tanácsa Líbiával kapcsolatos
883 (1993) számú határozata végrehajtásáról szóló
164/1993. (XI. 30.) Korm. rendelet
hatályon kívül helyezéséről*

1. §

Az ENSZ Biztonsági Tanácsa Líbiával kapcsolatos 883 (1993) számú határozata végrehajtásáról szóló 164/1993. (XI. 30.) Korm. rendelet a hatályát veszti.

2. §

Ez a rendelet a kihirdetése napján lép hatályba és a hatálybalépését követő 30. napon a hatályát veszti.

A miniszterelnök helyett:

Kiss Péter s. k.,
a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter

* A rendeletet a Kormány a 2004. május 26-i ülésén fogadta el.

A Kormány 221/2006. (XI. 15.) Korm. rendelete a Felsőoktatási Minőségi Díjról

A Kormány a felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: Ftv.) 153. § (1) bekezdésének 4. pontjában foglalt felhatalmazása alapján a következőket rendeli el:

1. §

A Kormány Felsőoktatási Minőségi Díjat (a továbbiakban: Díj) alapít azoknak a felsőoktatási intézményeknek, illetve szervezeti egységeiknek az elismerésére, amelyek a minőségfejlesztés módszereinek alkalmazásában kiemelkedő teljesítményt nyújtanak, folyamatos fejlődést mutatnak.

2. §

(1) A Díjat pályázat útján azok a felsőoktatási intézmények, illetve szervezeti egységeik nyerhetik el, amelyek eleget tesznek az alábbi feltételeknek:

a) a folyamatos, stratégiai jellegű minőségfejlesztés a felsőoktatási intézmény és szervezeti egységei működésének meghatározó részét képezi;

b) az Európai Minőségi Díj követelményrendszerével összhangban támogatják a folyamatos minőségfejlesztést;

c) folyamatosan figyelemmel kísérik és értékelik a szolgáltatásaikat igénybe vevő ügyfelek elégedettségének alakulását;

d) gyakorlatban alkalmazzák az egymástól való tanulást, az összehasonlításon alapuló fejlesztést, valamint a sikeres megoldások átvételét.

(2) A Díjra vonatkozó pályázati kiírást az oktatási és kulturális miniszter (a továbbiakban: miniszter) teszi közzé.

3. §

(1) A Díjat a miniszter évente, júniusban adományozza.

(2) A díjazottak névsorát a Magyar Közlönyben, az Oktatási és Kulturális Minisztérium (a továbbiakban: Minisztérium) hivatalos lapjában és honlapján közzé kell tenni.

4. §

(1) A Felsőoktatási Minőségi Díj és Minőségfejlesztési Bizottság (a továbbiakban: Bizottság) évente – az Európai Minőségi Díj követelményrendszerével összhangban, az európai díjértékelési módszerek alkalmazására kiképzett szakértők és a korábbi díjazottak tapasztalatai, valamint a nemzetközi elvárások alapján – kidolgozza a Díj követelményrendszerét, a pályázók körét és az értékelés módszerét, amit előterjeszt a miniszter számára jóváhagyás céljából.

(2) A részletes pályázati kiírást minden évben február végéig kell közzétenni a Minisztérium hivatalos lapjában és honlapján.

(3) A pályázati dokumentáció költségét – a Bizottság javaslata alapján – a miniszter állapítja meg és a pályázati kiírással együtt teszi közzé.

5. §

A részletes pályázati kiírás tartalmazza:

a) a felsőoktatási intézmények, illetve szervezeti egységeik adottságainak vizsgálati szempontjait, amelyek a következők:

aa) *vezetés:* az intézmény küldetésének és jövőképeinek megvalósítását segítő vezetői tevékenység és a vezetés

értékrendjének kialakítása, irányítási rendszerének biztosítása, működtetésének továbbfejlesztése a munkatársak közreműködésével,

ab) stratégia: az intézmény küldetésének és jövőképének megvalósításában alkalmazott módszerek, különös tekintettel a hosszú távú tervekre, azok oktatási, kutatási programjaira,

ac) emberi erőforrások: a munkatársak szakmai ismereteinek és képességeinek egyéni, csoportos és intézményi szinten alkalmazott fejlesztése; a munkatársak tevékenységeivel kapcsolatos oktatási, kutatási programok és folyamatok támogatásának megtervezése a hatékony működés érdekében,

ad) partnerkapcsolatok és erőforrások: az intézmény külső partnerkapcsolatainak, belső erőforrásainak, stratégiai programjának megtervezése és menedzselése az intézményi folyamatok hatékony működése érdekében,

ae) folyamatok: az oktatási, kutatási programok támogatása, a partneri elégedettség elérése, a partnerek számára nyújtott értékek növelése céljából alkalmazott folyamatok módszereinek megtervezése és menedzselése az intézményben;

b) a felsőoktatási intézmények, illetve szervezeti egységeik által elért eredmények következő vizsgálati szempontjait:

ba) a közvetlen partnerek elégedettsége: a felsőoktatási intézmény és szervezeti egységei által elért eredmények a partnerek elégedettsége terén tervezett és teljesített célokat illetően, erre kiválasztott intézmények eredményeivel összehasonlítva,

bb) a munkatársak elégedettsége: a felsőoktatási intézmény és szervezeti egységei által megvalósított eredmények a munkatársak elégedettsége terén tervezett és elért célokat illetően, erre kiválasztott intézmények eredményeivel összehasonlítva,

bc) társadalmi hatás: a társadalom és a külső partnerek véleménye és elégedettsége a felsőoktatási intézménnyel, szervezeti egységeivel és azok tevékenységeivel kapcsolatban,

bd) kulcsfontosságú eredmények: a felsőoktatási intézmény és szervezeti egységei által tervezett célok, elért eredmények és teljesítmények, más kiválasztott intézmények eredményeivel való összehasonlításban.

6. §

(1) A pályázatokat szakértők értékelik, akiket az értékelésre a Bizottság kér fel. A szakértők szakmai szempontból pontozzák és szövegesen értékelik a benyújtott pályázatokat. A Bizottság összegezi, a pontszámok alapján rangsorolja és elbírálja az értékelt pályázatokat, továbbá javaslatot tesz a díjazottakra. Az elbírálás alapja a pályázatban benyújtott intézményi önértékelés.

(2) A beérkezett pályázatokat a Bizottság bírálja el.

(3) A Díj odaítéléséről a Bizottság javaslatára a miniszter dönt.

7. §

(1) A Bizottság kilenc tagból áll. A Bizottság tagjait a miniszter bízza meg a felsőoktatás és a minőségügy elismert elméleti és gyakorlati szakemberei közül. A Bizottságba a Felsőoktatási és Tudományos Tanács két főt, a Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság két főt, a Magyar Rektori Konferencia két főt, a gazdasági kamarák egy-egy főt, a minőségügy területén nemzetközileg elismert személyt delegálnak. A Bizottság elnökét az európai díjértékelési módszerek alkalmazására kiképzett és a felsőoktatás elismert elméleti és gyakorlati szakemberei közül a miniszter bízza meg.

(2) A tagok megbízatása két évre szól. A megbízás egy alkalommal – két évvel – meghosszabbítható. A tagok tisztségükről indoklás nélkül lemondhatnak, a megüresedett helyet 45 napon belül be kell tölteni. A tagok számára a tisztség ellátásáért tiszteletdíj nem jár.

(3) Nem lehet a Bizottság tagja:

- a) büntetett előéletű személy;*
- b) a Minisztérium köztisztviselője;*
- c) a Díjra pályázó felsőoktatási intézmény gazdasági tanácsának tagja;*
- d) az állami hatáskörök ellátásában közreműködő testületek tagjai [Ftv. 109–114. §];*
- e) akitől a pályázat tárgyilagossága elbírálása egyéb okból nem várható el.*

8. §

(1) A Bizottság munkájában tanácskozási joggal vesznek részt a felkért külső szakértők: a Hallgatói Önkormányzatok Országos Konferenciája, a Doktoranduszok Országos Szövetsége, valamint a legutolsó évben díjazott szervezetek által delegált egy-egy személy.

(2) A Bizottság ügyrendjét maga alakítja ki és közzé teszi a Minisztérium honlapján. A szakértők díjazásával és összeférhetetlenségével kapcsolatos feltételeket a Bizottság az ügyrendjében határozza meg.

(3) A Bizottság döntését egyszerű szótöbbséggel hozza meg, szavazategyenlőség esetén az elnök szavazata dönt.

9. §

(1) A díjazottak oklevelet és plakettet kapnak. A 30 × 30 centiméteres plakett gravírozott szövege tartalmazza a felsőoktatási intézmény, illetve szervezeti egysége nevét, a „..... ÉVI FELSŐOKTATÁSI MINŐSÉGI DÍJ” és „A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG OKTATÁSI ÉS KULTURÁLIS MINISZTERÉTŐL” szöveget.

(2) A Díjjal pénzjutalom nem jár.

(3) A Felsőoktatási Minőségi Díjban részesült a címet az adományozás évére való utalással használhatja.

10. §

(1) A Díjjal kapcsolatos ügyviteli, koordinációs, szervezési, lebonyolítási feladatokat a miniszter által kijelölt szervezet látja el.

(2) A miniszter által kijelölt szervezet az (1) bekezdésben felsorolt feladatai körében

- a) lebonyolítja a Felsőoktatási Minőségi Díj pályázatot;
- b) kezeli a pályázati dokumentáció költségeit;
- c) koordinálja a Bizottság és a szakértők munkáját;
- d) megszervezi a Díj átadását;
- e) kapcsolatot tart a felsőoktatási intézményekkel, a Minisztériummal, a Bizottsággal és a tanácskozási joggal részt vevő szervezetek által delegált személyekkel, valamint szakértőkkel a jelen rendeletben meghatározott feladatok összehangolása érdekében;
- f) nyilvántartja a Díjjal kapcsolatos dokumentációt.

11. §

E rendelet 2007. január 1-jén lép hatályba.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Kormány tagjainak rendeletei

A pénzügyminiszter 29/2006. (XI. 15.) PM rendelete

a Vám- és Pénzügyőrségről szóló törvény
végrehajtásáról szóló
24/2004. (IV. 23.) PM rendelet módosításáról

A Vám- és Pénzügyőrségről szóló 2004. évi XIX. törvény 43. §-ának a) pontjában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendelem el:

1. §

A Vám- és Pénzügyőrségről szóló törvény végrehajtásáról szóló 24/2004. (IV. 23.) PM rendelet 13. §-a (1) bekezdésének q) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[A Vám- és Pénzügyőrség fővámhivatalainak illetékessége és székhelye – a (2) bekezdésben meghatározottak kivételével – a következők:]

„q) Fővámhivatal Zalaegerszeg, székhelye Zalaegerszeg, illetékessége Zala megye közigazgatási területére terjed ki, ideértve a Sármelléki Nemzetközi Repülőtér területét is,”

2. §

E rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba.

Dr. Veres János s. k.,
pénzügyminiszter

III. rész HATÁROZATOK

Az Országgyűlés határozatai

Az Országgyűlés 50/2006. (XI. 15.) OGY határozata

az agrárgazdaság 2005. évi helyzetéről
szóló jelentés elfogadásáról*

Az Országgyűlés tekintettel az agrárgazdaság fejlesztéséről szóló 1997. évi CXIV. törvény előírásaira és figyelembe véve az Agrárgazdasági Tanács megállapításait, elfogadja az agrárgazdaság 2005. évi helyzetéről szóló jelentést.

Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke

Pettkó András s. k.,
az Országgyűlés jegyzője

Török Zsolt s. k.,
az Országgyűlés jegyzője

* A határozatot az Országgyűlés a 2006. november 13-i ülésnapján fogadta el.

**Az Országgyűlés
51/2006. (XI. 15.) OGY
határozata**

**az Országos Rádió és Televízió Testület 2005. évi
tevékenységéről szóló beszámolóról***

Az Országgyűlés elfogadja az Országos Rádió és Televízió Testület 2005. évi tevékenységéről szóló beszámolót.

*Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke*

*Pettkó András s. k.,
az Országgyűlés jegyzője*

*Török Zsolt s. k.,
az Országgyűlés jegyzője*

**Az Országgyűlés
52/2006. (XI. 15.) OGY
határozata**

**az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról,
tisztviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló
14/2006. (V. 31.) OGY határozat módosításáról****

Az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról, tisztviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló 14/2006. (V. 31.) OGY határozat a következők szerint módosul:

Az Országgyűlés
a Gazdasági és informatikai bizottságba
Molnár Gyula helyett
dr. Tompa Sándort,
a Sport- és turisztikai bizottságba
dr. Tompa Sándor helyett
dr. Nagy Imrét
a bizottság tagjává
megválasztja.

*Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke*

*Pettkó András s. k.,
az Országgyűlés jegyzője*

*Török Zsolt s. k.,
az Országgyűlés jegyzője*

* A határozatot az Országgyűlés a 2006. november 13-i ülésnapján fogadta el.

** A határozatot az Országgyűlés a 2006. november 13-i ülésnapján fogadta el.

**Az Alkotmánybíróság
határozatai**

**Az Alkotmánybíróság
61/2006. (XI. 15.) AB
határozata**

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítványok tárgyában – *dr. Bragyova András, dr. Holló András és dr. Kiss László* alkotmánybírók különvéleményével – meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a házipénztár-adoról szóló 2006. évi LX. törvény alkotmányellenes, ezért azt megsemmisíti. A megsemmisítés következtében a törvény nem lép hatályba.

Ezt a határozatát az Alkotmánybíróság a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

1. Az Alkotmánybírósághoz több indítvány érkezett a házipénztár-adoról szóló 2006. évi LX. törvény (a továbbiakban: Hpt.) alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére. Az Alkotmánybíróság az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065., a továbbiakban: Ügyrend) 28. § (1) bekezdése alapján – tárgyi azonosságukra figyelemmel – az indítványokat egyesítette, és egy eljárásban bírálta el.

Az egyik indítványozó azért kérte a Hpt. megsemmisítését, mert véleménye szerint az több alkotmányi rendelkezéssel is ellentétes. Álláspontja szerint a törvényalkotó a Hpt. megalkotásával túlterjeszkedett az Alkotmány 70/I. §-ában biztosított adóztatási jogán akkor, amikor a társas vállalkozások „rosszhiszemű” (adóelkerülő) magatartását megakadályozandó, szűk kivétellel minden társas vállalkozást „adónak nevezett adminisztratív szankcióval” sújtott. Az indítványozó érvelése szerint a Hpt.-n keresztül valójában nem jövedelem, illetve vagyon adóztatására kerül sor, hanem egy adminisztratív korlátozás érdekében alkalmazott „kvázi szankcióra”. Ez azt eredményezi, hogy a házipénztár-adoró (az adófizetési kötelezettség) olyan mér-

tékben függetlenedik az Alkotmány 70/I. §-ában meghatározott alkotmányos alapoktól, amely már alkotmányellenes.

Az indítványozó nézete szerint a Hpt. ellentétes az Alkotmány 13. §-ával is, mert „nem vagyont adóztatva elvonja a hitelezők követeléseinek fedezetét, ezen keresztül azok potenciális vagyont”, ami lényegében az Alkotmány 13. § (2) bekezdésében foglalt alkotmányos garanciát melőző „kisajátítás”.

Az indítványozó az Alkotmány 9. §-a (gazdasági verseny szabadsága) sérelmét is állította a Hpt. szabályozásával összefüggésben, mivel véleménye szerint azzal, hogy „csak a pénzügybe történő befizetéssel lehet elkerülni a házipénztáradó fizetését”, a törvényalkotó egy általa kiválasztott „vállalkozói csoportot” előnyben részesített a többi vállalkozóval szemben, figyelemmel arra, hogy a banki műveletek (készpénz befizetés, illetve felvét) tranzakciós költségei a bankokat illetik.

Az Alkotmány 70/A. §-a is sérül az indítványozó nézete szerint, mert a Hpt. az adófizetési kötelezettség tekintetében indokolatlanul hátrányos megkülönböztetést tesz a társas vállalkozások között a szerint, hogy a házipénztárban lévő készpénzt „milyen típusú vállalkozó birtokolja”, illetve az „milyen tevékenységet végző társasági adóalanyánál áll rendelkezésre.”

Az indítványozó a Hpt.-ben foglalt adófizetési kötelezettséggel összefüggésben azt tekintette a diszkrimináció alkotmányos tilalmába ütközőnek, hogy a társasági adó hatálya alá tartozó adózók dönthetnek osztalék jóváhagyásáról (osztalékfizetés elrendeléséről) és arról, hogy a jóváhagyott osztalék kifizetésére milyen időpontban kerüljön sor, míg „az egyéni vállalkozónak az adóév végén minden esetben meg kell fizetni az adót, nem dönthet arról, hogy a (vállalkozói) osztalékot kifizeti-e, vagy sem.”

Az indítványozó nézete szerint a Hpt. az alkotmányellenes diszkriminációt a társasági adóalanyok körén belül is fenntartja, mivel nem adóztatja meg a pénzügyi házipénztárát, illetve azokat a társasági adóalanyokat (társadalmi szervezetek, alapítványok, nonprofit szervezetek, egyéb szervezetek), amelyek „a törvény erejénél fogva nem fizethetnek osztalékot”.

Az indítványozó érvelése szerint a törvényalkotó nem a valós jogalkotói célt jelölte meg a Hpt. bevezető rendelkezésében; a valós jogalkotói cél a „vagyonnak nem minősülő házipénztár összeg (készpénz) kvázi »osztalékadóztatása« volt” „a (...) törvényben biztosított osztalékfizetés halasztásával élő adóalanyoknál.” A valós jogalkotói cél helyett egy nem valós jogalkotói cél törvényben történő megjelenítése az indítványozó szerint ellentétes az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében foglalt demokratikus jogállamisággal.

Egy másik indítványozó szintén több alkotmányi rendelkezéssel tartotta ellentétesnek a Hpt.-t. Kifejtette, hogy a törvényalkotó a Hpt. bevezető rendelkezésében szereplő jogalkotói célt úgy kívánja az adózás eszközével elérni, hogy olyan forgóeszközt (házipénztári pénzkészlet) vont

adózás alá, amely nem tekinthető vagyonnak, illetve jövedelemnek.

Kifogásolta továbbá, hogy a jogalkotó a szabályozás megalkotása során figyelmen kívül hagyta a piacgazdaság tényleges viszonyait, annak során a „rosszhiszemű” vállalkozói magatartás vélelméből indult ki, és nem vette figyelembe azt, hogy a kifogásolt szabályozás kiknek és milyen mértékben okoz joghátrányt. Az indítványozó szerint mindez ellentétes az Alkotmány 2. §-ában foglalt alkotmányi rendelkezésekkel.

A Hpt. az indítványozó vélekedése szerint az alkotmányos oltalom alatt álló szerződési szabadságot kívánja korlátozni olyan eszközzel (házipénztári pénzkészlet adóztatása), amely a cél elérésére alkalmatlan, olyan jogalkotói cél érdekében (készpénzforgalom visszaszorítása), amely nem tekinthető sem alkotmányos alapjognak, sem alapvető alkotmányos szabadságnak.

Mindezek az indítványozó szerint a vállalkozáshoz való alkotmányos jog, továbbá az alkotmányi oltalom alatt álló szerződéses szabadság jogának alkotmányellenes korlátozását valósítják meg.

Az indítványozó kifejtette továbbá, hogy a Hpt. az Alkotmány 70/A. §-ába ütköző hátrányos megkülönböztetést idéz elő az egyéni és a társas vállalkozások között. Az indítványozó szerint az alkotmányellenes különbségtétel azért áll fenn, mert „az egyéni vállalkozásokat érintő hasonló célú és súlyú különadó nincs”.

Egy több indítványozó által közösen előterjesztett indítványban az indítványozók a Hpt.-t az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében deklarált jogállamiság és az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt közteherviselés arányosságának alkotmányi rendelkezéseivel tekintették ellentétesnek.

Az indítványozók szerint a házipénztáradó bevezetésével a jogalkotó jogalkotói hatalommal való visszaélést valósított meg, és így a Hpt. ellentétes az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében foglalt jogállamiság alkotmányi rendelkezésével. Kifejtették, hogy a közteherviselés alapját nem képezheti az a „rosszhiszemű” jogalkotói vélelem, hogy a társas vállalkozások adóelkerülési célzattal, rendeltetésellenesen használják a házipénztári készpénzállományt. Ez a vélelem sok esetben arra vezet, hogy ténylegesen az adóalanyok által meg nem szerzett jövedelem megadóztatására kerülhet sor.

A 31/1998. (VI. 25.) AB határozatra hivatkozással kiemelték, hogy a Hpt. nem lehet alkotmányos eszköze az adóelkerülést célzó vállalkozói magatartás visszaszorításának.

Az Alkotmány 70/I. §-át az indítványozók két okból is sérültné látták. Érvelésük szerint a törvényalkotó az „új adónem hipotetikus alapjává az említett rosszhiszemű vélelmet tette”, általános szabállyá emelve ezzel azt. Ez – az indítványozók vélekedése szerint – ellentétes az Alkotmánybíróóság 57/1995. (IX. 15.) AB határozatában leszögeztetett, az adóeljáráásban alkalmazott törvényes vélelemhez kapcsolódó azon követelménnyel, hogy vélelem alkalmazására csak kivételes esetben és többletgaranciák mellett

kerülhet sor. A Hpt. alapjául fekvő vélelem – az indítványozók szerint – az említett kivételesség követelményének nem felel meg.

Az Alkotmánybíróság 666/B/1992. AB határozatában kifejtettekre utalva, az indítványozók hivatkoztak továbbá arra is, hogy a Hpt.-ben foglalt adófizetési kötelezettség – a házipénztár rendeltetésére és működésére tekintettel – „nem áll közvetlen összefüggésben az adózó jövedelmi és vagyoni viszonyaival, helyzetével”.

A házipénztárt rendeltetésszerűen működtető adózót aránytalanul terheli a házipénztáradó megfizetése, mivel az adó alapjául szolgáló adótárgy nem képezi a jövedelme, illetve vagyona részét. Ez pedig szintén sérti az Alkotmány 70/I. §-át.

Egy további indítványozó a Hpt. egészének a megsemmisítését kérő indítványában szintén több alkotmányi rendelkezés sérelmét állította a támadott törvényi szabályozással összefüggésben. Álláspontja szerint a Hpt. „általánosan korlátozza a tulajdon feletti jogot”, „a készpénz használatát”. Ezt meghaladóan „ellentétben áll az Alkotmány 9. § (2) bekezdésével, mert gátolja a vállalkozás (mint tevékenység) jogát, és a gazdasági verseny szabadságát.”

Az indítványozó szerint a kifogásolt törvény ellentétben áll továbbá az Alkotmány 8. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel, és a 35. § (1) bekezdésének a) pontjában foglaltakkal.

Az indítványozó – hiánypótlásra történt felhívást követően előterjesztett – indítvány-kiegészítésében a sérelmet szenvedett alkotmányi rendelkezések között az Alkotmány 11. §-át és 13. § (1) bekezdését is megjelölte. Kifejtette, hogy véleménye szerint a Hpt. szabályozása ellentétes az „önálló felelős gazdálkodás elvével”, továbbá megismételte azt a véleményét, hogy a támadott törvény – „a készpénz mennyiségének adminisztratív úton történő meghatározásával” – „káros mértékben korlátozza” a tulajdonhoz való jogot a „bankszféra javára”.

Az Alkotmánybíróság az ügyeket egyesítette, és az indítványokat egységes eljárásban bírálta el.

Az Alkotmánybíróság eljárása során beszerezte az igazságügyi és rendészeti miniszter, valamint a pénzügyminiszter véleményét.

II.

1. Az Alkotmány indítvánnyal érintett rendelkezései:

„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.”

„8. § (2) A Magyar Köztársaságban az alapvető jogokra és köteleességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja.”

„9. § (1) Magyarország gazdasága olyan piacgazdaság, amelyben a köztulajdon és a magántulajdon egyenjogú és egyenlő védelemben részesül.

(2) A Magyar Köztársaság elismeri és támogatja a vállalkozás jogát és a gazdasági verseny szabadságát.”

„11. § Az állam tulajdonában álló vállalatok és gazdálkodó szervezetek a törvényben meghatározott módon és felelősséggel önállóan gazdálkodnak.”

„13. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a tulajdonhoz való jogot.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben szabályozott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

„35. § (1) A Kormány

a) védi az alkotmányos rendet, védi és biztosítja a természetes személyek, a jogi személyek és a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek jogait; (...)”

„70/A. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a területén tartózkodó minden személy számára az emberi, illetve az állampolgári jogokat, bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül.

(2) Az embereknek az (1) bekezdés szerinti bármilyen hátrányos megkülönböztetését a törvény szigorúan bünteti.”

„70/I. § Minden természetes személy, jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet köteles jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően a közterhekhez hozzájárulni.”

2. A Hpt. rendelkezései:

„A készpénzforgalom visszaszorítása érdekében az Országgyűlés a következő törvényt alkotja.

Általános rendelkezések

1. § (1) A 2. § rendelkezései szerint meghatározott személy (adóalany) e törvényben előírt adóalap után különadó fizetésére kötelezett, ha az adóévben az átlagos napi készpénz záróegyenlege az elismert pénzkészletet meghaladja.

(2) A különadóból származó bevétel a központi költségvetést illeti meg.

(3) Az az adóalany, amelynek az adóéve eltér a naptári évtől, az adókötelezettséget az adóév első napján hatályos szabályok szerint teljesíti.

(4) Az e törvényben nem szabályozott kérdésekben értelemszerűen alkalmazni kell az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény rendelkezéseit.

A házipénztárral összefüggő adókötelezettség

2. § (1) A társas vállalkozás 20 százalékos mértékkel különadót állapít meg és fizet az adóévi könyvviteli nyilvántartása alapján a (2) bekezdésben meghatározottak szerint megállapított adóalap után.

(2) Az adó alapja az átlagos napi készpénz záróegyenleg elismert pénzkészlettel csökkentett pozitív összege.

(3) Az (1) bekezdés szerinti adót az adóév utolsó napját követő 150. napon kell megfizetni és a társasági adóbevallásban bevallani.

Fogalmak

3. § E törvény alkalmazásában

1. *társas vállalkozás*: a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény hatálya alá tartozó adózó, kivéve a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény hatálya alá tartozó hitelintézetet és pénzügyi vállalkozást, a Munkavállalói Résztulajdonosi Program szervezetét, a közhasznú társaságot, a közhasznú, kiemelkedően közhasznú jogállással rendelkező nonprofit gazdasági társaságot, a vízitársulatot, az alapítványt, a közalapítványt, a társadalmi szervezetet, a közttestületet, az egyházat (ideértve e szervezetek alapszabályában, illetve alapító okiratában jogi személyiséggel felruházott szervezeti egységeket is), a lakásszövetkezetet, az iskolai szövetkezetet, a szociális szövetkezetet, az önkéntes kölcsönös biztosítópénztárat és a felsőoktatási intézményt (ideértve az általa létrehozott intézményt is), továbbá a diákokthont;

2. *átlagos napi készpénz záróegyenleg*: a házipénztár napi záróegyenlegei együttes összegének és a napi záróegyenlegek számításánál figyelembe vett napok (kivéve azokat a napokat, amelyeken pénztári forgalom nem volt) számának a hányadosa, azzal, hogy az átlagos napi készpénz záróegyenleg meghatározásánál a napi záróegyenleg csökkenthető a szerencsejáték szervezési tevékenység céljából tartott pénzkészlettel;

3. *elismert pénzkészlet*: az adóalany adóévi elszámolt éves összes bevételének 0,8 százaléka, de legalább 300 000 forint;

4. *elszámolt éves összes bevétel*: az adóévre vonatkozó beszámolóban – ide nem értve az összevont (konszolidált) beszámolót – kimutatott (ennek hiányában az adóév utolsó napjára vonatkozó könyvviteli zárlat alapján megállapított) összes bevétel.

Hatályba lépő és átmeneti rendelkezések

4. § E törvény 2007. január 1-jén lép hatályba.”

III.

Az indítványok megalapozottak.

1. Az Alkotmánybíróság előzetesen megvizsgálta azt a kérdést, hogy hatáskörébe tartozik-e az indítványozók által támadott, kihirdetett, de hatályba még nem lépett törvény vizsgálata.

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 42. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság gyakorlata az, hogy a kihirdetett, de hatályba még nem lépett törvény (törvényi rendelkezés) is képezheti utólagos absztrakt normakontroll tárgyát. Ha a kifogásolt rendelkezések alkotmányellenessége megállá-

pítást nyer, az Alkotmánybíróság az alkotmányellenesség megállapításának a következményeként a hatálybalépés elmaradását mondja ki. [28/1993. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1993, 220, 225.; 19/1999. (VI. 25.) AB határozat, ABH 1999, 150, 158.; 14/2002. (III. 20.) AB határozat, ABH 2002, 101, 114.]

A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság a Hpt. alkotmányossági vizsgálatát az egyesített indítványok alapján lefolytatta.

2. Az Alkotmánybíróság elsőként azokat az indítványozói kifogásokat vizsgálta meg, amelyek a Hpt.-nek az Alkotmány 70/I. §-ával fennálló ellentétét állították, és erre tekintettel kérték az alkotmányellenesség kimondását.

Az indítványok tartalma alapján megállapítható, hogy az indítványozók lényegében azonos indokokkal tekintették az Alkotmány 70/I. §-ába ütközőnek a Hpt.-t.

Az indítványozók szerint a Hpt. szabályozása elszakad az adó megfizetésére kötelezett társas vállalkozások (Hpt. 3. § 1. pont) jövedelmi, illetve vagyoni viszonyaitól, és az adóalanyok által ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet, illetve vagyont adóztat.

Az indítványozók másrészt azzal is érveltek, hogy álláspontjuk szerint a Hpt.-ben, illetve annak miniszteri indoklásában megjelenő jogalkotói célok szolgálatába állított házipénztáradó a társas vállalkozások széles körét sújtó „kvázi szankció”, amely olyan mértékben függetleníti az adót az Alkotmány 70/I. §-tól, ami már alkotmányellenességre vezet.

3. Az Alkotmánybíróság az Alkotmány 70/I. §-ának sérelmét állító indítványozói kifogások elbírálásához áttekintette a Hpt. törvényi szabályozását, melynek lényege az alábbiakban összegezhető.

A törvényalkotó az új adónem bevezetésének céljaként a Hpt. bevezető rendelkezésében a készpénzforgalom visszaszorítását jelölte meg. A törvényhez kapcsolódó részletes, illetve általános miniszteri indoklásból az is kitűnik, hogy a törvényalkotó a társas vállalkozások saját átlagos napi készpénzforgalmát jelentősen és hosszú időn keresztül meghaladó nagyságú házipénztári készpénzállományt nem a működéshez szükséges készpénz állománynak, hanem a vállalkozások vagyonának, és „legtöbb esetben” a vállalkozások tagjai által személyes célra felhasznált jövedelemnek tekinti.

Ebből következően nem pusztán a készpénzforgalom visszaszorítása, de kétség kívül a házipénztári készpénzállomány társas vállalkozások tagjai általi személyes célra történő felhasználásának megelőzése is a Hpt. megalkotásához kapcsolódó jogalkotói célként értékelhető.

A Hpt. az új adó fizetésére – szűk kivétellel (Hpt. 3. § 1. pont) – a társas vállalkozásokat kötelezi. A házipénztáradó a törvényben meghatározott adóalap után fizetendő különadó (vagyoni típusú adó), amelyet az adóalanyok akkor kötelesek megfizetni, ha az adóévben az átlagos napi készpénz záró egyenlegük a törvényben meghatározott el-

ismert pénzkészletet meghaladja. A társas vállalkozás az adóévi könyvviteli nyilvántartása alapján a Hpt. 2. § (2) bekezdésében meghatározottak szerint megállapított adóalap után 20 százalék mértékben állapítja meg és fizeti be a különadót, amely a központi költségvetés bevételét képezi.

A különadó alapja a társas vállalkozás átlagos napi készpénz záró egyenlegének (Hpt. 3. § 2. pont) a törvény szerint elismert pénzkészlettel (Hpt. 3. § 3. pont) csökkentett pozitív összege.

A különadót az adózó a társaságiadó-bevallásában vallja be, és az adóév utolsó napját követő 150. napon kell azt megfizetnie. [Hpt. 2. § (3) bekezdés.]

4. Az Alkotmánybíróságnak – az indokolás 2. pontjában ismertetett indítványozói kifogások, továbbá annak 3. pontjában bemutatott törvényi szabályozás alapján – abban az alkotmányossági kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a Hpt.-vel bevezetett új különadó nem függetlenítette-e olyan mértékben az adó jogintézményét annak az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányos alapjaitól, amely már a kifogásolt törvény alkotmányellenességére vezet.

A jelen ügyben az Alkotmánybíróságnak azt is vizsgálnia kellett, hogy ha a Hpt.-ben a törvényalkotó a készpénzfizetés adminisztratív eszközzel történő korlátozása mellett döntött, akkor az adó, mint jogintézmény „kvázi szankcióként” (jogkövetkezményként) lehet-e alkotmányos eszköze az említett korlátozás (jogalkotói célok) gazdasági kényszerrel való érvényre juttatásának.

Az Alkotmánybíróság már számos korábbi határozatában vizsgálta az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt közteherviseléssel kapcsolatos alkotmányi rendelkezés érvényesülésének szempontjait.

Az Alkotmánybíróság a lefolytatott alkotmányossági vizsgálat során áttekintette az Alkotmány 70/I. §-hoz kapcsolódó korábbi határozatait, és azok jelen ügyben is irányadó elvi jellegű megállapításait az alábbiakban foglalja össze.

Az Alkotmánybíróság már 1991-ben kimondta, hogy az Alkotmány 70/I. §-a az állampolgárok alapvető jogai között szabályozza a közteherviselés kötelezettségét, és annak alkotmányos korlátaikat, ami megfelelően irányadó a jogi személyekre is. [62/1991. (XI. 22.) AB határozat, ABH 1991, 466, 467.]

Az Alkotmánybíróság arra is rámutatott, hogy az Alkotmány maga nem határozza meg a „közteher” fogalmát, ám kétséget kizáróan ide sorolhatók az államháztartásról szóló törvény szerint az állam javára előírható befizetések, amelyek az állam gazdasági tevékenységének, intézményei működtetésének a fedezetét szolgálják, az állam bevételi forrását jelentik.

Az Alkotmány 70/I. §-a tehát egyfelől minden természetes személy, jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet számára kötelezővé teszi a közterhekhez való hozzájárulást, másfelől alkotmányi felhatal-

mazást ad az állam számára ilyen célú kötelezések, befizetések törvényi szinten történő előírására. (821/B/1990. AB határozat, ABH 1994, 481, 486.)

A jogalkotó széles keretek között mérlegelhet akkor, amikor a közteher mértékét megállapítja, és nagy szabadsággal rendelkezik abban a kérdésben is, hogy mit határoz meg a közteher tárgyaként, a közteherviselési kötelezettség kiinduló pontjaként milyen gazdasági forrást választ ki. (620/B/1992. AB határozat, ABH 1994, 539, 541.)

Az Alkotmánybíróság a 448/B/1994. AB határozat indokolásában ugyanakkor felhívta a figyelmet arra, hogy a jogalkotás szabadsága az adófizetés kiindulópontjaként szolgáló gazdasági forrás kiválasztása és az adó tárgyának ez alapján történő meghatározása során nem korlátlan; az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt közteherviselési kötelezettséget előíró alkotmányi rendelkezés értelmében annak a jövedelmi és vagyoni viszonyokhoz kötöttség keretei között kell maradnia. (ABH 1994, 724, 727.)

Az Alkotmány a közterhekhez való hozzájárulás tekintetében a jogalkotóval szemben egyetlen követelményt fogalmaz meg, azt, hogy az adott fizetési kötelezettség feleljen meg az alanyi kötelezettek jövedelmi és vagyoni viszonyainak, azaz álljon azzal arányban. (1558/B/1991. AB határozat, ABH 1992, 506–507.)

A közteher és az annak viselésére kötelezettek jövedelmi és vagyoni viszonyai közötti kapcsolatot vizsgálva az Alkotmánybíróság azt is kimondta, hogy a közterhekhez való hozzájárulási kötelezettségnek közvetlen összefüggésben kell állnia, arányosnak kell lennie az állampolgárok (alanyi kötelezettek) jövedelmi és vagyoni viszonyai, helyzetével. (66/B/1992. AB határozat, ABH 1992, 735, 737.; 544/B/1998. AB határozat, ABH 2000, 893, 898.)

Az Alkotmánybíróság a szövetkezeti ingyenes értékpapír adózására vonatkozó szabályozás alkotmányossági vizsgálata során a 3/1993. (II. 4.) AB határozat indoklásában rámutatott arra is, hogy az állampolgár által ténylegesen meg nem szerzett jövedelem nem kezelhető adóköteles jövedelemként (ABH 1993, 41, 45.) A vizsgált esetben az Alkotmánybíróság az Alkotmány 70/I. §-a alapján az alanyi kötelezettek jövedelmi helyzete (viszonya) és a fizetendő közteher között fennálló kapcsolatot vizsgálta, és ez alapján mondta ki azt, hogy amennyiben a személyi jövedelemadóztatásban a jogalkotó bizonyítható módon olyan jövedelmet von adókötelezettség alá, amelyet az adóalany ténylegesen meg sem szerzett, akkor átlépi az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlátot.

Az alanyi kötelezett által ténylegesen meg nem szerzett jövedelem esetében a közteher (adó) és az alanyi kötelezett jövedelmi helyzete (viszonya) között semmilyen kapcsolat nem mutatható ki, s ez ellentétes az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt arányos közteherviselési alkotmányi rendelkezésével.

Az Alkotmánybíróság – az indítványozók által is felhívott – 31/1998. (V. 25.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh.) már vizsgálta azt a kérdést, hogy amennyiben a tör-

vényhozás a készpénzfizetés adminisztratív korlátozása mellett dönt, úgy az adó felhasználható-e a korlátozás gazdasági kényszerrel való érvényre juttatására olyan módon, hogy a korlát átlépése esetén az alanyi kötelezettek (adó-zók) számára az adófizetési kötelezettség joghátrányként, „kvázi szankcióként” jelentkezik.

Határozata indokolásában az Alkotmánybíróság az alábbiakra mutatott rá: „a törvényhozó hatalom dolga – és egyben politikai felelőssége – megítélni, hogy Magyarországon egyfelől adottak-e a feltételek a készpénzfizetés radikális visszaszorításához, ez nem okoz-e aránytalan hátrányt a gazdasági élet egyes szereplői számára, másfelől hogy ennek érdekében elengedhetetlen-e az adminisztratív korlátozás, nem célravezetőbb-e az anyagi ösztönzés mind az állam, mind a pénzintézetek részéről. Ezt tehát – mint gazdaságpolitikai mérlegelés körébe tartozó kérdést – az Alkotmánybíróság nem vizsgálta. (...) Noha az államnak a piactudomány viszonyai között is megvan az a joga, hogy jogszabályok segítségével beavatkozzék a gazdasági folyamatokba, ez irányú joga nem korlátlan. Az semmiképpen sem tartozik bele, hogy a piactudomány tényleges viszonyait figyelmen kívül hagyva, a rosszhiszeműség vélelméből kiindulva, tetszése szerint szabályozza a gazdasági életet, tekintet nélkül arra, hogy a kellően át nem gondolt szabályozás kiket és milyen mértékben sújt joghátránnyal.

Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az adó jogintézményének adminisztratív korlátozás megszegéséhez kapcsolódó »kvázi szankcióként« való alkalmazása a vizsgált három törvényben az adót olyan mértékben függetlenítette az Alkotmány 70/I. §-ától, hogy a sérelmezett rendelkezések nincsenek összhangban a jogalkotói felhatalmazással való visszaélésnek az alaptörvény 2. § (1) bekezdéséből levezethető, a demokratikus jogállamokban általánosan elfogadott tilalmával; s valójában a sérelmezett rendelkezések mindhárom adónem esetében ténylegesen meg nem szerzett jövedelem adóztatását jelentik.

Ezért az Alkotmánybíróság a sérelmezett törvényi rendelkezéseket a rendelkező részben foglaltak szerint megsemmisítette.” (ABH 1998, 240, 247, 249–250.)

5. Az Alkotmánybíróság az Alkotmány 70/I. §-ához kapcsolódó, fent idézett határozataiban megfogalmazott elvi tételeire, valamint az Abh.-ban foglaltakra is figyelemmel a jelen ügyben az Alkotmány 70/I. §-ának sérelmét állító indítványokhoz kapcsolódóan az alábbiakat állapította meg.

Az Alkotmány 70/I. §-a alkotmányos felhatalmazást biztosít a törvényalkotónak arra, hogy az Alkotmány 70/I. §-ában meghatározott jogalanyok (alanyi kötelezettek) számára a közterhekhez való arányos hozzájárulás biztosítása érdekében új adónem törvényi úton történő bevezetésével adófizetési kötelezettséget írjon elő.

Az új adónem formájában megjelenő, az alanyi kötelezettek oldalán előírt adófizetési kötelezettségnek az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt egyetlen alkotmányi korlátja az, hogy az új adónem nem szakadhat el az adó, mint joginté-

mény alkotmányos funkciójától (közterhekhez való arányos hozzájárulás), nem függetlenedhet az alanyi kötelezettek vagyoni és jövedelmi viszonyaitól, helyzetétől.

Az Alkotmánybíróság a jelen ügy elbírálása során is tekintettel volt arra, hogy az Alkotmány 70/I. §-a nem határozza meg a jövedelem, illetve a vagyon alkotmányi fogalmát, ezeket a fogalmakat az egyes anyagi adójogszabályokban a jogalkotó határozza meg. Ebből következően az Alkotmánybíróságnak az alkotmányossági vizsgálat alá vont konkrét adójogszabály rendelkezései alapján esetről esetre, a szabályozás – így különösen az adótárgy – összes sajátosságának a figyelembevételével kell döntést hoznia abban a kérdésben, hogy a jogalkotó az Alkotmány 70/I. §-ában meghatározott jövedelmi és vagyoni viszonyokhoz való kötöttség keretei között maradt-e a szabályozás kialakítása során.

Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is megerősíti a korábbi határozataiban már kifejtett azon álláspontját, hogy a törvényalkotó új adónem törvényi szabályozása során széles körben mérlegelhet abban a kérdésben, hogy milyen gazdasági forrást választ az adó alapjául, illetve, hogy miként határozza meg az adóalapot.

Az Alkotmánybíróság ugyanakkor hangsúlyozza, hogy az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt egyetlen alkotmányi korlát valamennyi, a jogalkotó által szabályozott adó esetében fennáll, függetlenül attól, hogy milyen típusú adóról van szó, illetve, hogy a konkrét anyagi adójogszabály milyen adótárgyat adóztat.

6. A házipénztáradót a törvényalkotó vagyoni típusú különadóként szabályozta, azaz adóztatandó gazdasági forrásként az alanyi kötelezettek vagyonát jelölte ki.

Ebből következően az Alkotmánybíróságnak a jelen ügyben azt kellett vizsgálnia, hogy a házipénztáradó – mint vagyoni típusú különadó – megfelel-e az Alkotmány 70/I. §-ban foglalt arányos közteherviselésre vonatkozó alkotmányi kötelezettségnek, az új adó szabályozása során – a házipénztár rendeltetésére és a szabályozás összes sajátosságára figyelemmel – a törvényalkotó nem lépte-e át az említett alkotmányi rendelkezésben meghatározott alkotmányi korlátot.

Az Alkotmánybíróság a házipénztár rendeltetésének vizsgálata során abból indult ki, hogy az az adó megfizetésére kötelezett társas vállalkozások gazdálkodásához (működéséhez) szükséges készpénz rendelkezésre állását hivatott biztosítani, továbbá figyelembe vette, hogy a házipénztári pénzkészlet a társas vállalkozás mérlegében annak az eszközei között kimutatott olyan forgóeszköz, amely hektikusan változó összegű, és különféle jogcímenek befizetett készpénzből áll, és forrását tekintve nem homogén (a társas vállalkozás saját forrásain kívül idegen forrásokból származó készpénz is tartalmazhat).

Az Alkotmánybíróság azt is figyelembe vette, hogy a házipénztári készpénzállomány aktuális mértékét a társas vállalkozások által végzett gazdasági tevékenység jellege is meghatározza, és a házipénztárban elhelyezett készpénz

nem felhalmozási, hanem a gazdasági tevékenység során és ahhoz kapcsolódóan felmerülő és készpénzben teljesítendő bevételek, illetve kiadások teljesíthetőségét (a zavartalan készpénzforgalmat) biztosító forgóeszköz.

Az Alkotmánybíróság a Hpt. szabályozását áttekintve megállapította, hogy az új vagyoni típusú adó nem áll közvetlen összefüggésben az alanyi kötelezettek (adó fizetésére kötelezett társas vállalkozások) jövedelmi, illetve vagyoni viszonyaival (helyzetével), ebből következően az új adónem olyan mértékben eltávolodott az adó jogintézményének az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányos alapjaitól, hogy ezzel alkotmányellenességet idézett elő.

A Hpt. bevezető rendelkezéseiből és annak miniszteri indoklásából is kitűnően a törvényalkotó nem az adó alkotmányos funkcióját, ennek érvényesülését tekintette elsődleges jogalkotói célnak, hanem részben egy adminisztratív korlátozást (készpénzforgalom visszaszorítása), részben pedig a házipénztári készpénzállomány rendeltetésellenes használatának a megelőzését (visszaszorítását) kívánta elérni az adóztatás eszközével.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a fent említett, és egyébként legitimnek tekinthető jogalkotói célok elérésének az adó jogintézménye (az új adónem bevezetése) nem lehet alkotmányos eszköze; a házipénztáradó „kvázi szankcióként” nem lehet az adminisztratív korlátozás megszegésének az adójogi jogkövetkezménye.

Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a házipénztáradó a társas vállalkozások által nem realizált, ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet, illetve vagyont von adókötelezettség alá. Az adóalap meghatározása során a törvényalkotó adóköteles vagyonnak tekinti a társas vállalkozás átlagos napi készpénz záróegyenlegének a törvényalkotó által elismert pénzkészlettel csökkentett pozitív összegét.

Az adóalapot képező – a Hpt. 2. § (3) bekezdése szerint megállapított – házipénztári készpénzállomány azonban az Alkotmány 70/I. §-a alapján nem tekinthető az alkotmányi arányos közteherviselés alapját képező, a társas vállalkozások által ténylegesen megszerzett jövedelemnek, illetve vagyonnak.

A Hpt. alapján házipénztáradó fizetésére kötelezett társas vállalkozások házipénztári készpénzállománya, illetve ennek bármely időpontban fennálló aktuális összege nem áll közvetlen összefüggésben az említett adóalanyok tényleges, és az alkotmányos közteherviselés alapjául fekvő jövedelmi, illetve vagyoni viszonyaival, helyzetével.

Az adóalap meghatározása során a törvényalkotó figyelmen kívül hagyta továbbá azt a tényt, hogy az adófizetésre kötelezett társas vállalkozások közül számos vállalkozás tevékenységéből (üzletmenetéből) eredően hosszabb távon a Hpt.-ben elismert pénzkészletnél nagyobb házipénztári készpénzállományt tart fenn úgy, hogy a házipénztárt rendeltetészerűen, céljának (a folyamatos működés biztosítását szolgáló készpénzállomány rendelkezésre tartása) megfelelően használja. Az említett vállalkozások esetében a házipénztáradó alkotmányos indok

nélkül korlátozza azok vállalkozási tevékenységét, mindennapi üzletmenetét és jogszerű magatartáshoz kapcsolható számukra hátrányos adójogi jogkövetkezményt.

Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is irányadónak tekintti az Abh. indoklásában már kifejtett azon álláspontját, hogy a törvényalkotó az adó jogintézményét kizárólag az Alkotmány 70/I. §-ában meghatározott alkotmányi rendeltetésének megfelelő célra használhatja fel, az ettől eltérő jogalkotói célokat szolgáló, az adminisztratív törvényi korlátozás gazdasági eszközökkel történő kikényszerítését „kvázi szankciós” céllal biztosító adó az Alkotmány 70/I. §-ába ütközik, s mint ilyen, alkotmányellenes.

Az Alkotmánybíróság a vizsgált törvényi szabályozáshoz kapcsolódóan megjegyzi, hogy a Hpt.-ben, illetve annak miniszteri indoklásában foglalt jogalkotói célok természetesen lehetnek a törvényhozó által kijelölt legitim célok, és alkotmányosan az sem kifogásolható, ha a törvényalkotó – adópolitikai megfontolásokat követve – az adó eszközével kívánja befolyásolni az adózók magatartását. E célok és megfontolások eléréséhez azonban a törvényalkotó kizárólag olyan alkotmányos eszközöket vehet igénybe, amelyek nem sértik az arányos közteherviselés alkotmányi rendelkezését.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az adó kizárólag addig tekinthető ilyen alkotmányos eszköznek, amíg az alkotmányi rendeltetésének megfelelő célt (arányos közteherviselés) szolgálja, és az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt jövedelmi és vagyoni viszonyokhoz kötöttség keretei között marad.

Az Alkotmánybíróság megjegyzi továbbá azt is, hogy az adóigazgatási eljárás ellenőrzési szabályai lehetőséget biztosítanak a házipénztárat rendeltetésellenesen használó társas vállalkozások „kiszűrésére”, és a jogellenes magatartások szankcionálására. A készpénzforgalom visszaszorítására – amennyiben az a jelenlegi piacgazdasági viszonyok között indokolt – az adón kívül más gazdasági és pénzügyi szabályozók (ösztönzők) is rendelkezésre állnak. (A jogalkotó tehát a legitim jogalkotói célok és adópolitikai megfontolások megvalósítását szolgáló eszközök megválasztásában is széles körben mérlegelhet, ám ha az adó eszközét választja, akkor köteles az Alkotmány 70/I. §-ban foglalt alkotmányi kereteken belül szabályozni, köteles az ebben foglalt alkotmányi korlátot betartani.)

Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Hpt. szabályozása ellentétes az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt arányos közteherviselés alkotmányi rendelkezésével, ezért az Abtv. 42. § (2) bekezdése értelmében a kihirdetett, de hatályba még nem lépett törvény tekintetében kimondta, hogy az 2007. január 1-jén nem lép hatályba.

Tekintettel arra, hogy az Alkotmánybíróság a Hpt. alkotmányellenességét az Alkotmány 70/I. §-a alapján megállapította – állandó gyakorlatának megfelelően – az indítványokban felhívott további alkotmányi rendelkezésekkel fennálló ellentétet már nem vizsgálta. [61/1997. (XI. 19.) AB határozat, ABH 1997, 361, 364.; 16/2000.

(V. 24.) AB határozat, ABH 2000, 425, 429.; 56/2001.
 (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 478, 482.; 35/2002.
 (VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 213.; 4/2004.
 (II. 20.) AB határozat, ABH 2004, 66, 72.; 9/2005.
 (III. 31.) AB határozat, ABH 2005, 627, 636.]

A határozat közzététele az Abtv. 41. §-án alapul.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
 az Alkotmánybíróság elnöke,
 előadó alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k., alkotmánybíró
Dr. Bragyova András s. k., alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k., alkotmánybíró
Dr. Bihari Mihály s. k.,
 az Alkotmánybíróság elnöke,
 az aláírásban akadályozott
 dr. Harmathy Attila
 alkotmánybíró helyett

Dr. Holló András s. k., alkotmánybíró
Dr. Kiss László s. k., alkotmánybíró

Dr. Bihari Mihály s. k., az Alkotmánybíróság elnöke,
 az aláírásban akadályozott
 dr. Kovács Péter
 alkotmánybíró helyett
Dr. Kukorelli István s. k., alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
 alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 684/B/2006.

Dr. Bragyova András alkotmánybíró különvéleménye

Nem értek egyet a többség által elfogadott határozattal. Ennek oka elsősorban az Alkotmány 70/I. §-ának a többségtől eltérő értelmezése. A határozat szerint ugyanis a házipénztáradóról szóló 2006. évi LX. törvény (Htv.) sérti a közteherviselés arányosságának az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányos szabályát. Szerintem viszont az Alkotmány 70/I. §-a másként értelmezendő; ennek alapján a Htv. nem alkotmányellenes.

Az Alkotmány 70/I. §-a szerint „minden természetes személy, jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet köteles jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően a közterhekhez hozzájárulni”. Az első kérdés, amit ennek kapcsán vizsgálni kell, hogy mi a közteher, és mi minősül a közteher viselésének. Közterhek az állam kiadásai, amelyek a (tágan értett) közösségi szolgáltatások fedezésére szolgálnak; ezek mértékét az állami költségvetés állapítja meg. A közteher viselése az állami kiadások egy adott időszakra (a pénzügyi évre) eső összegének a jogalanyok közötti felosztása, amelyet az állam az adókötelezettség feltételeinek és mértékének meghatározása útján, az adótörvényekben határoz meg. (Az állam egyéb-

ként kiadásait hitelből is fedezheti – jövőbeli adójövedelem terhére. Az állam hitelből fedezett kiadásai tehát – az adott pénzügyi évben – nem tartoznak a „viselendő közterhek” közé.) A közteherviselés alapvető jogi formája az adófizetési kötelezettség. Otto Mayer klasszikus definíciója szerint (Deutsches Verwaltungsrecht. 3. Auflage, Leipzig 1924. II. köt., 316.) az adó az államnak nyújtandó pénzbeli szolgáltatás, amelyet a közhatalom a neki „alárendelt” természetes és jogi személyek részére szab ki az állami bevételek növelése érdekében, általánosan szabályok alapján. E fogalom meghatározás alapján az adó főbb ismérvei a következők: (1) ellenszolgáltatás nélküli; (2) pénzbeli szolgáltatás; (3) természetes vagy jogi személyeket, továbbá jogi személyiséggel nem rendelkező szervezeteket egyaránt kötelez; (4) az állam bevételi forrása; valamint (5) törvényben megállapított.

Amellett, hogy a közteherviselést szolgáló különleges kötelezettségek alkotmányos alapját adja, az Alkotmány 70/I. §-a az adóigazságosság elvét is tartalmazza. Még megfogalmazásában is hasonlít Adam Smith első adózási elvéhez [An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations, V. ii. b (Oxford, 1976. II. köt., 825.)], amely szerint: „Minden állam alattvalói amennyire csak lehetséges képességeik arányában járuljanak hozzá a kormányzat költségeihez; vagyis az állam védelme alatt szerzett jövedelmük arányában. [...] Ezen elv megtartásában vagy elhanyagolásában áll, amit az adózás egyenlőségének vagy egyenlőtleniségének nevezünk.” Az adóigazságosság azt kívánja meg, hogy az adóalanyok terhelése egyenlő legyen, vagyis az adófizetéssel az adóalanyok azonos mértékű áldozatot hozzanak. Az adóigazságosságot az adórendszer egészének kell megvalósítania. Ezért az egyes adónemek (vagy adószabályok) alkotmányosságának vizsgálatakor a 70/I. § alapján mindig figyelembe kell venni az adórendszerben elfoglalt helyét, esetleg szerepét is.

A többségi vélemény szerint az Alkotmány 70/I. §-ából levezethető, hogy az adófizetésre kötelezett jövedelmi és vagyoni viszonyai, valamint a megfizetendő adó között közvetlen kapcsolatnak kell fennállnia. Szerintem ilyen közvetlen kapcsolatot az Alkotmány nem kíván, annál kevésbé, mert ez a követelmény szigorúan véve csak az egyenes adók esetén érvényesülhet. A 70/I. § sokkal inkább az Alkotmányon alapuló adókötelezettség speciális korlátjaként értelmezendő, amely azt követeli meg, hogy az adókötelezettség a gazdasági adóalany fizetési és teherviselési képességeihez igazodjék, azaz ne legyen számára aránytalanul súlyos gazdasági teher. Ennek megítélésé nyilván számos tényezőn múlik. Az Alkotmány a „jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelő” mércéjét tartalmazza, amiből következik, hogy az adóterhelés elosztásában a törvényhozónak az adóalanyok gazdasági áldozatvállalásának egyenlőségét kell elérnie, ami nyilván nem azonos az adókötelezettség mértékének egyenlőségével. Ez különösen igaz az egyenes adók esetében, ahol az adó tárgya az adóalany megszerzett jövedelme vagy meglévő vagyona. Nehezebben mondható meg, mi minősül a gazdasági teherviselő képesség szempontjából „megfelelő-

nek” a közvetett adók (pl. áfa, fogyasztási adók, vámok stb.) esetében, ahol az adó gazdasági alanya és az adó megfizetésére kötelezett nem azonos. Ebben az esetben az adót az értékesítő szedi ugyan be, de ténylegesen a végső felhasználó, a fogyasztó, a vásárló fizeti meg. Ebből következik, hogy a közvetett adó megfizetését a kötelezett el tudja kerülni azáltal, hogy az adófizetési kötelezettséget keletkeztető ügyletet (tipikusan szerződést) nem köti meg. A közvetett adók esetében az adó gazdasági alanya soha nem köteles az adófizetési kötelezettséget keletkeztető tényállás megvalósítására, az adóteher viselése így döntése eredményeként fogható fel. A közvetlen adók esetén az arányosság vizsgálatánál a legfőbb problémát az okozza, hogy az Alkotmány 70/I. §-a a közterhekhez való hozzájárulás, vagyis az adó – illetve más vele egyenértékű járulék – és a jövedelmi, vagyoni viszonyok arányosságát követeli meg. Az arányosság ebben az esetben, mint fentebb kifejtettem, az adóalany teherviselő képességét jelenti. Az előbbivel függ össze az adó arányosságának kérdése. Ez az adó tárgya és az adó mértéke közötti viszonyt fejezi ki. A közvetett adók esetében ez pusztán annyit jelent, hogy az adó mértéke általánosan kerüljön megállapításra, mert az adót közvetlenül megfizető alany maga dönt arról – mivel az adó az ügyleti ellenérték része –, hogy az megfelel-e a vagyoni és jövedelmi viszonyainak, vagyis meg tudja-e azt fizetni.

A modern államok adórendszere, mint köztudott, az állami bevételek biztosítása mellett számos gazdaságpolitikai és társadalmi célt is szolgál. Az adópolitika az egyes államok gazdaság- és társadalompolitikájának egyik legfontosabb eszköze. Az Alkotmánybíróság mindaddig, az Alkotmány gazdaságpolitikai semlegességét elfogadva, következetesen elismerte a törvényhozó hatalom szabadságát a gazdaságpolitika alakításában. Az adópolitika a gazdasági szereplők magatartásának szabályozása, befolyásolása az adófizetési kötelezettség feltételeinek és mértékének meghatározásával. Az ilyen adófajták az állami bevétel biztosítása mellett adóalany (nem feltétlenül csak) gazdasági magatartását kívánják módosítani. Az állam a szabályozó adó útján befolyásolni kíván valamilyen gazdasági magatartást azzal, hogy az adó gazdasági alanyát az adóterhelés csökkentésével vagy növelésével (vagy feltételei és mértéke meghatározásával) az állam által kívánatosnak tartott magatartásra ösztönzi, a nem kívánatosról pedig visszatartani törekszik. Az ilyen adó a jogilag megengedett magatartások közül egyeseket költségesebbé, másokat kevésbé költségessé tesz, ami – a törvényhozó elgondolása szerint – módosítja az adóalanyok gazdasági viselkedését; a cél elérése azonban az adóalanyok döntésétől függ. A regulatív adó sajátossága ugyanis, hogy más adóktól eltérően – ahol az adó megfizetésére kötelezett alanynak nincs lehetősége az adófizetési kötelezettség törvényes elkerülésére – a jogalkotó választást kínál az adó gazdasági alanya számára, az állam által nem kívánatosnak tartott magatartástól való tartózkodás és az adófizetési kötelezettség elkerülése vagy csökkenése között. A szabályozó adók a törvényhozó által elősegíteni kívánt az ösztönzött magatartás szempontjából kedvezménynek, az elkerülendőnek tartott magatartás szempontjából viszont

többlet adóterhelésnek tekinthetők. A szabályozó adók választási lehetőséget kínálnak, az adóterhet egyáltalán nem, illetőleg kisebb mértékben viselő magatartás, és a nagyobb adóterherrel járó magatartás – pl. a dohányzás vagy a nem dohányzás – között. Ebből következik, hogy a szabályozó adók nagyon nehezen lehetnek az Alkotmány 70/I. §-a alapján az adó kötelezettje szempontjából alkotmányellenesek, mivel ha céljukat elérik nem (vagy kisebb mértékben) keletkezik adókötelezettség, amiért is ilyenkor az adóalany aránytalan megterhelése fogalmilag kizárt.

A házipénztáradó is a szabályozó adók csoportjába tartozik. A törvény célja preambuluma szerint a készpénzforgalom visszaszorítása. E szabályozási cél elérését szolgálja a törvényben meghatározottnál magasabb összegű házipénztári készpénzkészlet után fizetendő adó, amely a társas vállalkozások számára többletterhet jelent. A jogalkotó ennek az új adónak a bevezetését azzal indokolta, hogy a vállalkozások saját átlagos napi készpénzforgalmát jelentősen és hosszú időn keresztül meghaladó házipénztár léte, már nem a vállalkozás működéséhez szükséges készpénzállománynak tekintendő, hanem sokkal inkább a vállalkozás saját vagyonának, sőt legtöbb esetben személyes célra felhasznált jövedelemnek. Annak eldöntése, illetve megítélése, hogy ez a szabályozás hatékony eszköz-e a kívánt cél eléréséhez, a jogalkotó kompetenciájába tartozik. Alkotmányjogi szempontból kizárólag azt lehet értékelni, hogy a törvényhozó célja megvalósítására a választott eszköz alkalmas-e. Erre a kérdésre igenlő válasz adható, mivel a házipénztáradó költségesebbé teszi a készpénzforgalmat, mint a pénz- és elszámolásforgalom, valamint a pénzfeldolgozás szabályairól szóló 9/2001. (MK 147.) MNB rendelkezés 13. §-ában meghatározott, belföldi forgalomban alkalmazható egyéb fizetési módokat, vagyis a bankszámlák közötti fizetések, vagy a készpénz-helyettesítő fizetési eszközök alkalmazását. Ez a tény pedig egyértelműen bizonyos fizetési eszközök alkalmazására ösztönzi a pénztulajdonosokat. A szabályozás nem tiltja a készpénzzel történő fizetést, de a velejáró magasabb adó költségek révén a törvényhozó szerint kívánatosnak ítélt magatartásra, vagyis a készpénzfizetés elkerülésére ösztönöz. A készpénzfizetés visszaszorítása ugyanakkor adóigazgatási célként is elfogadható, mivel a készpénzzel bonyolított tranzakciók ellenőrizhetetlenségük miatt az adóelkerülő árnyékgazdaság (más szóval „fekete gazdaság”) számára kedvező lehetőséget kínálnak.

Befejezésül érdemes megemlíteni, hogy az adótörvények alkotmányosságának nem egyetlen alkotmányos mércéje az Alkotmány 70/I. §-a. Az adótörvények (mint minden törvény) ellentétesek lehetnek az Alkotmány bármely más, nem az adózásról, illetve a közteherviselésről szóló rendelkezésével is, olyannyira, hogy az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában legtöbbször – egy esetet kivéve – nem a 70/I. § alapján találta alkotmányellenesnek az egyes adójogi szabályokat. Egy adótörvény lehet alkotmányos a 70/I. § alapján, de alkotmányellenes az Alkotmány más normáiba ütközés miatt. Az adójogi törvények tartalma alapján legtöbbször az Alkotmány 70/A. § (1) be-

kezdése, a jogállami klauzula [2. § (1) bekezdés] és a tulajdonjog védelme (13. §) lehet egyes adótörvények alkotmányellenességének alapja. A többségi határozatban követett 31/1998. (VI. 25.) AB határozatban foglalt megsemmisítés is meggyőzőbben indokolható lett volna a 70/A. § (1) bekezdésével, mint a 70/I. § alapján.

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András alkotmánybíró különvéleménye

A határozatnak sem a rendelkező részével, sem az indoklásával nem értek egyet.

1. A határozat egyrészt arra alapítja a házipénztáradóról szóló 2006. évi LX. törvény (a továbbiakban: Hpt.) alkotmányellenességének megállapítását, hogy a törvényhozó nem az Alkotmány 70/I. §-ában meghatározott alkotmányi rendeltetésének megfelelő célra, hanem adminisztratív törvényi korlátozás kikényszerítésére „kvázi szankcióként” szabályozta a házipénztáradót.

Ezen érvelés megalapozásaként precedensként a 31/1998. (VI. 25.) AB határozat (a továbbiakban: Abh.) megállapításaiból indult ki.

Álláspontom szerint ebben az ügyben az Abh.-t nem lehet precedensnek tekinteni. Az Alkotmánybíróságnak abban az ügyben egészen más jellegű szabályozás alkotmányosságáról kellett döntenie. Az Abh.-ban elbírált szabályozás az adózót egyébként az adójogszabályok alapján alanyi jogként megillető költségek elszámolásának lehetőségéből, illetőleg az Áfa levonásának lehetőségéből zárta ki akkor, ha a jogszabályban meghatározott értékhatár felett készpénzzel fizetett. Azaz a készpénzfizetés tényéhez fűztek adójogi következményeket. Az Abh. egyértelműen úgy veti fel az alkotmányossági problémát, hogy amennyiben a törvényhozás a készpénzfizetés adminisztratív korlátozása mellett dönt, adójogi jogkövetkezmények „kvázi szankcióként” alkalmazhatók-e erre a célra. A vitatott szabályok értelmezése alapján arra a következtetésre jut, hogy azok „jogellenesség nélkül, „kvázi szankcióként” olyan alanyi jogától fosztják meg az adóalanyt, amely egyébként a szóban forgó adónem jogi természetéből szükségképpen folyó jogként megilletné.” Ezt a szabályozást minősítette alkotmányellenesnek.

A Hpt.-ben foglalt szabályozás alapjaiban tér el az Abh.-ban elbírált szabályozástól, nem a készpénzfizetés ténye az adójogi szabályozás alapja, és nem már meglévő adójogi szabályozás által biztosított alanyi jogosultságot von meg a jogi szabályozás, hanem egy önálló adónemet statuál, a vállalkozás vagyonának egy elemére, a házipénztárban levő készpénzre állapít meg adófizetési kötelezettséget.

Álláspontom szerint a házipénztáradó nem tekinthető „kvázi szankció”-nak. A házipénztáradó, mint minden közteher alapvetően közkiadások fedezésére, állami bevé-

teli célokat szolgál, ugyanakkor olyan adónem, amelyet gazdaságpolitikai célokra, az adózói magatartás befolyásolására is felhasznál az állam. Az adójogi szabályozás nem klasszikus hatósági eszközökkel – hatósági tilalmakkal, gazdasági magatartások jogellenessé nyilvánításával és szankcionálásával – kívánja elérni a nem kívánatos adózói magatartás visszaszorítását, hanem választást enged a vállalkozónak. A vállalkozó gazdasági érdekeinek mérlegelése alapján választhat: a törvényben meghatározott mértékre csökkenti a házipénztárban tartott készpénz összegét, vagy vállalja a többlet után az adó megfizetését. Amennyiben a vállalkozó gazdasági érdekeit mérlegelve nem az állam által kívánatosnak tartott magatartást választja, azt nyilvánvalóan azért teszi, mert számára gazdaságilag hasznos, s az állam az adón keresztül részesedik a vállalkozó számára egyéni hasznot hajtó gazdasági törekvés eredményéből. Az adó tehát ebben az esetben nem szankcióként funkcionál. Ellenkezőleg, éppen arról van szó, hogy – jogsabályi tilalom és szankció alkalmazása helyett – az adózók gazdasági magatartását gazdasági eszközzel befolyásolja az állam. A modern állam a gazdálkodó szervezetek gazdasági magatartásának befolyásolására a klasszikus hatósági eszközöknél alkalmasabb és a gazdálkodó szervek gazdasági döntési lehetőségeit kevésbé korlátozó – adójogi eszközökkel való igazgatást. [A német jogban az adók egyik fajtájaként különböztetik meg ezeket az adókat (Lenkungsteuer). Alkotmányjogi megközelítésére lásd Josef Insensee und Paul Kirchhof: Handbuch des Staatsechts 88. § Paul Kirchhof: Staatliche Einnahmen 53–62 pontok 111–116. oldal.]

2. A Hpt. alkotmányellenessége megállapításának másik indoka, hogy – mivel a társas vállalkozások által nem realizált, ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet, illetőleg vagyont von adókötelezettség alá – a házipénztáradó nem áll közvetlen összefüggésben az adófizetésre kötelezettek jövedelmi és vagyoni viszonyaival, ebből következően eltávolodott az adó jogintézményének az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányos alapjaitól.

Az Alkotmánybíróság 16 éves adójogi gyakorlatának elvi kiinduló pontja az volt, hogy a költségvetés bevételi forrásainak meghatározása az alkotmányos államban az Országgyűlés hatásköre, s a gazdaságpolitika alakításáért a Kormányt terheli a felelősség.

Az Alkotmány 70/I. §-ának alkotmánybírói értelmezése következetesen az Alkotmány gazdaságpolitikai semlegességén nyugodott. Az Alkotmány 70/I. §-ának az Alkotmány gazdaságpolitikai semlegességén nyugvó értelmezése alapján az Alkotmánybíróság folyamatosan hangsúlyozta, hogy a törvényhozónak az adójogi szabályozásban a 70/I. § alapján rendkívül széles az alkotmányos mozgáster. Határozataiban az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy az adójogi szabályozásban megnyilvánuló jogalkotói mérlegelés megítélésére a gazdaságpolitikailag semleges Alkotmány csak korlátozott mértékben ad lehetőséget. A gazdaságpolitika meghatározása, ezen belül egyes tevékenységek támogatása, befektetések ösztönzése

vagy éppen háttérbe szorítása önmagában nem alkotmányossági kérdés. Alkotmányossági kérdéssé az akkor válik, ha a gazdaságpolitika konkrét jogszabályi megvalósítása alkotmányos jogot sértő, vagy diszkriminatív módon történik. [620/B/1992. AB határozat, ABH 1994, 542.; 59/1995. (X. 6.) AB határozat, ABH 1995, 300.; 963/B/1993. AB határozat, ABH 1996, 440.; 26/2004. (VII. 7.) AB határozat, ABH 2004, 398, 429.]

Ez az álláspont jelenik meg a tervezet indokolásában alapul vett Abh.-ban is: „az adó elsődleges rendeltetése, hogy az adófizetés révén a természetes és jogi személyek az Alkotmány 70/I. §-a szerint jövedelmi és vagyoni viszonyaiknak megfelelően hozzájáruljanak a közterhekhez, azaz megteremtsek a pénzügyi fedezetet az állami szervek fenntartásához, illetőleg – az állami újraelosztás révén – a különböző közérdekű feladatok ellátásához. Emellett azonban az adó – bár másodlagosan, de egyáltalán nem elhanyagolhatóan – az állami gazdaságpolitikának is fontos eszköze, amelynek segítségével a törvényalkotó direkt vagy indirekt módon orientálni tudja a gazdasági élet szereplőit azáltal, hogy bizonyos dolgokat vagy tevékenységi fajtákat adókötelezettség alá von, illetőleg nem von, továbbá adókedvezményben részesít vagy nem részesít. E tekintetben a törvényalkotó, alkotmányos mozgásteret rendkívül széles.” [31/1998. (VI. 25.) AB határozat, ABH 1998, 240, 246.]

Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes volt abban is, hogy az Alkotmány 70/I. §-ából nem következik, hogy a közteherviselési kötelezettség alapja csak valamilyen jövedelem vagy vagyon lehet. Több határozatában kifejtett álláspontja szerint az Alkotmány e rendelkezése nem azt határozza meg, hogy a jövedelmet és a vagyont kell, illetve lehet közteherviselési kötelezettség alapjává tenni, hanem azt írja elő, hogy a közterhek viselésének a jövedelmi és vagyoni viszonyokhoz igazodóan, arányosan kell megtörténnie. [448/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 724, 726.; 44/1997. (IX. 19.) AB határozat, ABH 1997, 304.; 1103/B/1998. AB határozat, ABH 2002, 916, 918.; 1/2005. (II. 4.) AB határozat, ABH 2005, 31, 52.]

A közteherviselési kötelezettség forrásának meghatározásával kapcsolatosan az Alkotmánybíróság következetesen úgy foglalt állást, hogy mivel az Alkotmány 70/I. §-a nem rendelkezik arról, hogy az állam milyen jogcímen írhat elő fizetési kötelezettséget, ezért a törvényalkotó nagy szabadsággal rendelkezik a tekintetben, hogy a közteherviselési kötelezettség kiindulópontjaként milyen gazdasági forrást választ és ennek alapján mit jelöl ki a közteher tárgyának. [61/1992. (XI. 20.) AB határozat, ABH 1992, 280, 281.; 666/B/1992. AB határozat, ABH 1992, 735, 737.; 821/B/1990. AB határozat, ABH 1994, 481, 487.; 620/B/1992. AB határozat, ABH 1994, 539, 540–541.; 574/B/1996. AB határozat, ABH 1996, 628, 629.; 44/1997. (IX. 19.) AB határozat, ABH 1997, 304, 306–307.; 522/D/1992. AB határozat, ABH 2001, 755, 758.; 1106/B/1997. AB határozat, ABH 2003, 1018, 1021.]

Az Alkotmánybíróság szinte minden adójogi határozatában rámutatott arra, hogy az Alkotmány 70/I. §-a alapján az adónak a kötelezett jövedelmi és vagyoni viszonyainak kell megfelelnie, azzal arányban kell állnia. A 70/I. § e tényállási eleme alapján a közteher forrásának megválasztása tekintetében a kötelezett adófizetési képessége volt az alkotmánybírósági megítélés alapja. Ebből kiindulva nem tekintette alkotmányellenesnek azt a szabályozást, amely a kötelezett tulajdonából kikerült vagyontárgy után is előírta a közteher megfizetésének kötelezettségét (73/B/1996. AB határozat, ABH 1996, 608, 609.; 777/B/1997. AB határozat, ABH 1998, 749, 751.; 662/B/1996. AB határozat, ABH 2001, 880, 885.), és ebből kiindulva ítélte meg úgy, hogy az Alkotmány e rendelkezéséből nem következik az, hogy adófizetési kötelezettséget a jövedelemadóknak szempontjából veszteségesnek tekintendő vállalkozóknak előírni nem lehet. (122/B/1996. AB határozat, ABH 2002, 737, 746.; 56/B/2001. AB határozat, ABH 2001, 1504, 1510; 630/B/1998. AB határozat, ABH 2005, 798, 801.; 682/B/2002. AB határozat, ABH 2005, 1089, 1091–1092.)

Az Alkotmánybíróság a gazdasági forrás, az adótárgy megválasztása tekintetében eddig egyetlen követelményt állított, mégpedig azt, hogy a közteherviselést előíró alkotmányos szabály értelmében annak a jövedelmi és vagyoni viszonyokhoz kötöttség keretei között kell maradnia. A kiválasztott gazdasági forrásnak összefüggésben kell állnia a jövedelemmel, illetőleg vagyonnal. (66/B/1992. AB határozat, ABH 1992, 735, 737.; 448/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 724, 727.; 357/B/1999. AB határozat, ABH 2001, 1321, 1326.; 905/B/2000. AB határozat, ABH 2003, 1633, 1637.; 952/B/2001. AB határozat, ABH 2003, 1445, 1453.) Ilyen összefüggés hiányában állapított meg alkotmányellenességet az Alkotmánybíróság akkor, amikor a törvényhozó az egészségügyi hozzájárulás fizetési kötelezettségét, mint adó jellegű fizetési kötelezettséget a személyi igazolvánnyal való rendelkezés tényéhez, illetőleg ahhoz kötötte, hogy jogszabály szerint azzal rendelkezni kell. A fizetési kötelezettséget olyan feltétel alapján írta elő, amelynek a jövedelmi és vagyoni viszonyoknak való megfelelés szempontjából nincs relevanciája. [37/1997. (VI. 11.) AB határozat, ABH 1997, 234, 242.] Ugyanebben a határozatában ugyanakkor nem minősítette alkotmányellenesnek az egészségügyi hozzájárulásnak azt a szabályozását, amely a közteher alapjául szolgáló forrásként önmagában a vállalkozás tényét, a foglalkoztatást, mint „potenciális gazdasági forrást”, jogi státust határozta meg. (ABH 1997, 234, 242–243.; megerősítette a 60/B/1998. AB határozat, ABH 2001, 976, 979.; 952/B/2001. AB határozat, ABH 2003, 1445, 1454.)

Az Alkotmánybíróság a ténylegesen meg nem szerzett jövedelemre hivatkozással az Alkotmány 70/I. §-a alapján jövedelemadó típusú adók esetében állapította meg egyes adójogi rendelkezések alkotmányellenességét. [3/1993. (II. 4.) AB határozat, ABH 1993, 41, 45.; 57/1995.

(IX. 15.) AB határozat, ABH 1995, 284, 286.; 5/1997.
(II. 7.) AB határozat, ABH 1997, 55, 62.; 31/1998.
(VI. 25.) AB határozat, ABH 1998, 240, 249–250.]

A 448/B/1994. AB határozatában ugyanakkor az Alkotmánybíróság nem minősítette alkotmányellenesnek azt a szabályozást, amely adóalapot növelő tényezőként kiadás, kamatfizetési kötelezettség figyelembevételét írta elő. E határozatában az Alkotmánybíróság a következőképpen érvelt: „A jogalkotó ebben az esetben az adóalanyok által alkalmazott megoldást olyan gazdasági előnynek látta, mellyel kapcsolatban az állam – adóbevételeinek védelme céljából – adókötelezettséget létesített. A létesített adókötelezettség mértékének meghatározása során a jogalkotó az Alkotmánybíróság álláspontja szerint megtartotta az Alkotmány rendelkezéseit, az adó mértéke sem nyilvánvalóan túlzottnak, sem aránytalannak nem tekinthető, mint-hogy a saját tőke négyszeresét meghaladó kölcsön kamatáról van szó. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor rámutat arra, hogy a jogalkotás szabadsága az adófizetés kiindulópontjaként szolgáló gazdasági forrás kiválasztására és az adótárgynak ennek alapján történő meghatározására nem korlátlan és a jövedelmi, valamint vagyoni viszonyok alapján történő közteherviselést előíró alkotmányos szabály értelmében kiadásnak, kifizetett kamatnak az adóztatása általánosan nem elfogadható megoldás. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint azonban a jelen ügy tárgyává tett rendelkezés megmarad az arányosság és a jövedelmi, vagyoni viszonyokhoz kötöttség keretei között és aránytalannak azért sem tekinthető, mert vele szemben éppen az adókötelezettség alóli kibúvás lehetősége áll.” (ABH 1994, 724, 726.)

A Hpt. a társas vállalkozások vagyonának egy részét, a házipénztárban lévő készpénznek az elismert pénzkészletet meghaladó részét vonja adófizetési kötelezettség alá, amely forrásától függetlenül a vállalkozás rendelkezése alatt áll, a vállalkozás gazdasági céljainak megvalósítását szolgálja. Ennek alapján közvetlen összefüggése a vállalkozás vagyoni viszonyaival nem vitatható.

Mindezekre tekintettel álláspontom szerint az Alkotmánybíróságnak a törvényhozó által az adó gazdasági forrásának a megválasztásával összefüggésben kialakult – ismertetett – gyakorlata alapján a Hpt. alkotmányellenessége az adózó jövedelmi és vagyoni viszonyaival való összefüggés hiánya miatt az Alkotmány 70/I. §-a alapján nem állapítható meg.

Dr. Holló András s. k.,
alkotmánybíró

A különvéleményhez csatlakozom:

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

A Köztársasági Elnök határozatai

A Köztársasági Elnök 228/2006. (XI. 15.) KE határozata

kitüntetéses doktorrá avatásról

Az oktatási miniszter előterjesztésére a felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. törvény 65. § (1) bekezdése alapján hozzájárulok, hogy a Semmelweis Egyetem rektora *Budai Mariannát* Promotio sub auspiciis praesidentis Rei Publicae kitüntetéssel doktorrá avassa.

Budapest, 2006. június 15.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

Ellenjegyzem:

Budapest, 2006. július 3.

Dr. Hiller István s. k.,
oktatási és kulturális miniszter

KEH ügyszám: V-2/2768/2006.

A Köztársasági Elnök 229/2006. (XI. 15.) KE határozata

kitüntetés adományozásáról

Az Alkotmány 30/A. § (1) bekezdése *j*) pontja, valamint a Magyar Köztársaság kitüntetéseiről szóló 1991. évi XXXI. törvény 2. § (1) bekezdése alapján a miniszterelnök előterjesztésére, a transzatlanti kapcsolatok erősítése és a magyar–amerikai kapcsolatok fejlesztése érdekében végzett tevékenysége elismeréseként

Damon M. Wilson-nak, a Fehér Ház Nemzetbiztonsági Tanács Közép-, kelet- és észak-európai ügyekért felelős igazgatójának a

MAGYAR KÖZTÁRSASÁGI ÉRDEMREND
TISZTIKERESZTJE
(polgári tagozata)

kitüntetést adományozom.

Budapest, 2006. november 3.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

Ellenjegyzem:

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

KEH ügyszám: VII-2/5113/2006.

A Kormány határozatai

A Kormány 1106/2006. (XI. 15.) Korm. határozata

a korkedvezményes nyugdíjrendszerrel összefüggő egyes feladatokról

A Kormány a korkedvezményes nyugdíjrendszer és a szakmai nyugdíjrendszerek átalakítása érdekében úgy döntött, hogy

1. törvényjavaslatot kell készíteni a 2011. január 1-jét megelőző időszakra arról, hogy az egyes munkáltatók a korkedvezmény rendszeréből milyen feltételekkel és eljárási rendben kerülhetnek ki;

Felelős: szociális és munkaügyi miniszter
pénzügyminiszter
igazságügyi és rendészeti miniszter

Határidő: 2007. június 30.

2. ki kell alakítani az Országos Munka- és Foglalkozás-egészségügyi Intézetben belül azt a szakmai egységet, amelynek feladata a munkahelyi ártalmak minősítése, a kiemelt ártalmak egészségkárosító határértékeinek mérése és ellenőrzése, valamint a döntés a korkedvezményes kérelmekről.

Felelős: szociális és munkaügyi miniszter
pénzügyminiszter

Határidő: 2007. június 30.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 1107/2006. (XI. 15.) Korm. határozata

a Magyar Zoltán Felsőoktatási Közalapítvány Alapító Okiratának módosításáról

A Kormány

1. módosítja a Magyar Zoltán Felsőoktatási Közalapítvány (a továbbiakban: Közalapítvány) Alapító Okiratát;

2. felhatalmazza az oktatási és kulturális minisztert, hogy a Közalapítvány Alapító Okirat módosításának bírósági nyilvántartásba vétele során az Alapító nevében eljárjon;

Felelős: oktatási és kulturális miniszter

Határidő: azonnal

3. elrendeli a Közalapítvány módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt Alapító Okiratának – a bírósági bejegyzést követően – a Magyar Közlönyben történő közzétételét.

Felelős: oktatási és kulturális miniszter

Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter

Határidő: a bíróság határozatának jogerőre emelkedését követően azonnal

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Miniszterelnök határozatai

A Miniszterelnök 71/2006. (XI. 15.) ME határozata

a Nemzetközi Távközlési Egyesület (ITU) 2006. november 6–24. közötti Meghatalmazotti Értekezletén történő részvételtől és a záró okirat létrehozására adott felhatalmazásról

A nemzetközi szerződésekkel kapcsolatos eljárásról szóló 2005. évi L. törvény 5. §-ának (1) bekezdése szerinti hatáskörömben eljárva, a gazdasági és közlekedési miniszter, valamint a külügyminiszter előterjesztése alapján

1. egyetértek azzal, hogy a Nemzetközi Távközlési Egyesület (ITU) 2006. november 6–24. közötti Antalyában megrendezendő Meghatalmazotti Értekezletén a Magyar Köztársaság Kormányát képviselő küldöttség vegyen részt;

2. felhatalmazom a gazdasági és közlekedési minisztert, hogy a külügyminiszterrel egyetértésben a Meghatalmazotti Értekezleten részt vevő személyeket kijelölje;

3. felhatalmazom a gazdasági és közlekedési minisztert vagy az általa kijelölt személyt, hogy a Meghatalmazotti Értekezlet záró okiratát kézjegyével lássa el;

4. felhívom a külügyminisztert, hogy a küldöttség részére a Meghatalmazotti Értekezleten való részvételhez szükséges meghatalmazási okiratot adja ki.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Miniszterelnök
72/2006. (XI. 15.) ME
határozata
szakállamtitkár kinevezéséről

A központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2006. évi LVII. törvény 57. §-ában foglalt jogkörömben, a környezetvédelmi és vízügyi miniszter javaslatára

Dióssy Lászlót, a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium szakállamtitkárává

2006. november 1-jei hatállyal

kinevezem.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

A Miniszterelnök
73/2006. (XI. 15.) ME
határozata

központi tiszt cím megszüntetésének megállapításáról

A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény 245/J. § (4) bekezdése alapján – a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény 31/D. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel – megállapítom, hogy

Gagy Miklós központi tiszt címe – hivatásos szolgálati jogviszonyának megszüntetésére tekintettel –

2006. december 30-ai hatállyal

megszűnik.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

Kormányrendelet felhatalmazása alapján jelenteti meg a Miniszterelnöki Hivatal a Magyar Közlöny mellékleteként a **HIVATALOS ÉRTEŚÍTŐT**. A lap hetente, szerdánként, tematikus főrészekben hitelesen közli a legfőbb állami, önkormányzati, társadalmi, gazdasági szervek, illetve szervezetek személyi, szervezeti, igazgatási és képzési, valamint a hírközlési tevékenység (frekvenciagazdálkodás, távközlés, postaügy, informatika) közleményeit, továbbá az üzleti élet híreit. Térítési díj ellenében közzé tesszük a Kincstári Vagyon Igazgatóság vagyonértékesítési pályázatait, az állami, társadalmi, gazdasági szervezetek, parlamenti pártok, kamarák, helyi önkormányzatok, egyházak, különböző képviseltek közleményeit. Fizetett hirdetésként – akár színes oldalakon is – helyet kaphatnak az Értesítőben a gazdálkodó szervezetek, egyetemek, alapítványok, de magánszemélyek közérdeklődésre számot tartó közlései is.

Őszintén reméljük, hogy a hírek, információk, közlemények egy lapban történő pontos és rendszerezett formában való közreadásával sikerül hatékonyabbá és eredményesebbé tenni előfizetőink tájékozódását a hivatali és üzleti életben. Az érdeklődők számára egyéb hasznos információkat is nyújt a lap.

Az Európai Unió Hivatalos Lapja 2004. május 1-jétől az Európai Unió hivatalos nyelveként magyarul is megjelenik. A hivatalos lap L és C sorozatból áll.

Az L (Legislation) sorozatban kerülnek kiadásra az Európai Unió hatályos jogszabályai, az ún. elsődleges jogforrások (alapító szerződések, csatlakozási szerződések, társulási szerződések), továbbá az alábbi jogforrások: *rendeletek, irányelvek, határozatok*.

Az EU Hivatalos Lapjában történő közzétételt követően az évfolyam és a kötet számára, valamint a megjelenés dátumára hivatkozással, cím szerint, 2004. május 1-jétől folyamatosan tájékoztatást adunk a hivatalos lap L kiadásaiban megjelenő jogi aktusokról a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő **Hivatalos Értesítőben**.

A lap előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó 1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6. címén, levélcím: 1394 Budapest 62., Pf. 357; faxszám: 318-6668.

2007. évi éves előfizetési díja: 15 372 Ft áfával.

A **HIVATALOS ÉRTEŚÍTŐ** egyes számai megvásárolhatók a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

MEGRENDELŐ LAP

Megrendelem a **HIVATALOS ÉRTEŚÍTŐ** című lapot példányban, és kérem a következő címre kézbesíteni:

Megrendelő neve:

címe (város/község, irányítószám):

utca, házzszám:

Ügyintéző (telefonszám):

2007. évi előfizetési díj fél évre 7 686 Ft áfával

egy évre 15 372 Ft áfával

Számlát kérek a befizetéshez.

Kérjük, a négyzetbe történő X bejelöléssel jelezze az előfizetés időtartamát!

Kelt.:

.....
cégszerű aláírás

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény rendelkezik – többek között – a Magyar Köztársaság Kormánya hivatalos lapjának, a **Határozatok Tárának** megjelentetéséről.

A Határozatok Tárát szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal a Szerkesztőbizottság közreműködésével, évente mintegy 60 alkalommal jelenik meg.

A Határozatok Tára a Kormánynak azokat a határozatait (kétezeres) közli, amelyeknek közzétételét a Kormány elrendelte, továbbá tartalmazza a miniszterelnök határozatait, a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter határozatait, valamint a minisztériumok, az országos hatáskörű szervek, az önkormányzatok közleményeit, hirdetményeit, különféle tájékoztatóit, továbbá azokat a közleményeket stb., amelyeket a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter engedélyez.

A Határozatok Tára megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó címén (Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6.; postacím: 1394 Budapest 62, Pf. 357) vagy a 318-6668 faxszámán.

Éves előfizetési díja 2007. évre: 22 932 Ft áfával.

Példányonként megvásárolható a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a

HATÁROZATOK TÁRA

című lapot példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

2007. évi előfizetési díj egy évre: 22 932 Ft áfával.

fél évre: 11 466 Ft áfával.

Csekket kérek a befizetéshez

Kérjük, a négyzetbe történő X bejelöléssel jelezze az előfizetés időtartamát!

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A Miniszterelnöki Hivatal és a Belügyminisztérium közös szerkesztésében havonta megjelenő

ÖNKORMÁNYZATOK KÖZLÖNYE

az önkormányzatok számára működésük során hasznos és nélkülözhetetlen tájékoztatói forrás.

A kiadvány első három része az önkormányzatokat érintő, újonnan kihirdetett jogszabályokat (törvények, rendeletek – ideértve az önkormányzati rendeleteket is –, alkotmánybírói és egyéb határozatok) közli. Negyedik főrésze közleményeket, pályázati felhívásokat és tájékoztatásokat (szakértők közleményei, az Állami Számvevőszék ajánlásai, az önkormányzatok által elnyerhető támogatások pályázati feltételei, az önkormányzatok éves pénzügyi beszámolóit, alapító okiratok stb.) tartalmaz.

Az **Önkormányzatok Közlönye** előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.) címén (postacím: 1394 Budapest 62. Pf. 357) vagy a 318-6668 fax-számán.

2007. évi éves előfizetés díja: 5544 Ft áfával; féléves előfizetés: 2772 Ft áfával.

Példányonként megvásárolható a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük az **Önkormányzatok Közlönye** című lapot példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

Az

EGÉSZSÉGBIZTOSÍTÁSI KÖZLÖNY

– az egészségbiztosítási ágazat központi igazgatási szerve, az Országos Egészségbiztosítási Pénztár hivatalos lapja – az előfizetői érdekeket szem előtt tartva, kedvező áron kívánja az egészségügyi ágazatban érdekeltek rendelkezésére bocsátani a jogszabályok szövegét, valamint a munkához szükséges aktuális OEP-közleményeket, -felhívásokat, -tájékoztatókat. Lapunk címzettjei elsősorban: az alapellátásban részt vevő háziorvosok; fekvőbeteg-ellátó és szakellátó intézmények; gyógyszer, gyógyászati segédeszköz gyártók, illetve forgalmazók; gyógyfürdők; oktatási intézmények; társadalombiztosítási kifizetőhelyek, foglalkoztatók; könyvelők; adótanácsadók stb.

Az Egészségbiztosítási Közlöny előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó (1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6.) címén (postacím: 1394 Budapest 62. Pf. 357) vagy a 318-6668 fax-számán.

2007. évi éves előfizetési díj: 22 176 Ft áfával, féléves előfizetés: 11 088 Ft áfával.

Példányonként megvásárolható a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

MEGRENDELŐLAP

Megrendeljük az **Egészségbiztosítási Közlöny** című lapot példányban.

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Az ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutaljuk.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

5 érvünk van:

hivatalos és hiteles
jogszabályszovegek

hasznos kiegészítők
(pl. iratmintatár)

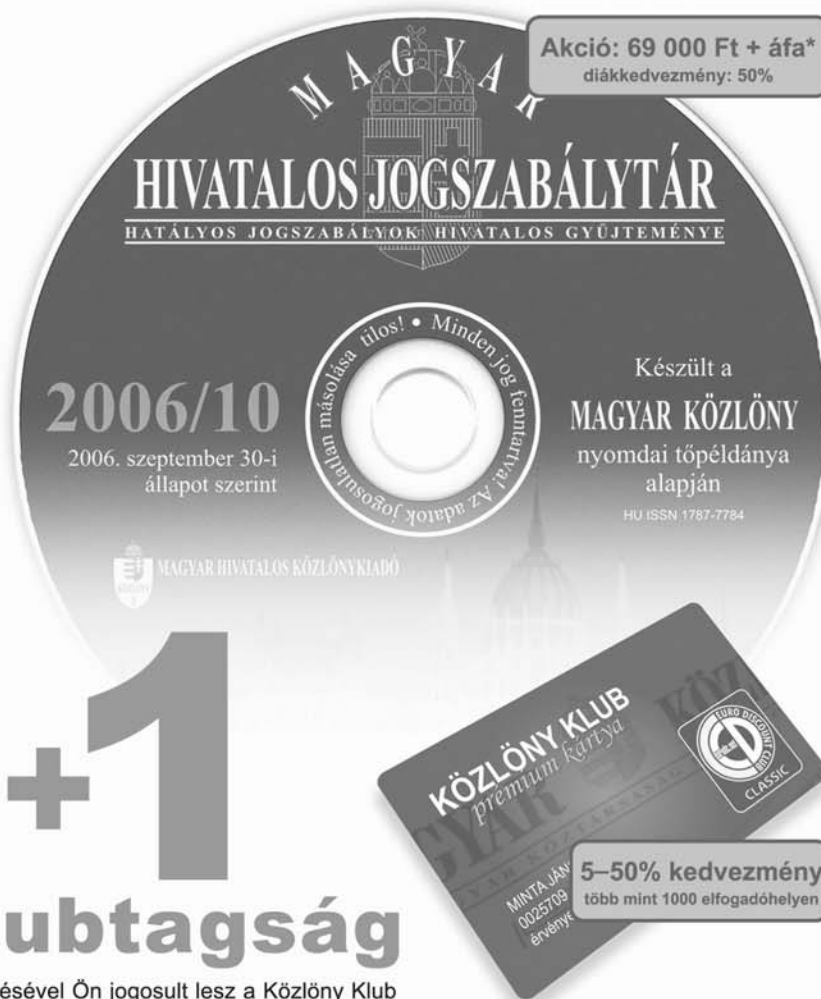
rendszeresen
aktualizált
kommentárok

megújult, gyors
keresőprogram

online frissítés
naponta

+1 klubtagság

Előfizetésével Ön jogosult lesz a Közlöny Klub névre szóló prémium kártyájára, amellyel nem csak a Magyar Hivatalos Közlönykiadó boltjaiban részesül azonnali árkedvezményben, hanem az Euro Discount Club partnercégeinél is országszerte.

Akció: 69 000 Ft + áfa*
diákkedvezmény: 50%

 www.mhk.hu
06 (80) 200-723

- Előfizetem a **Hivatalos Jogszabálytár** önálló változatát egy évre példányban. Előfizetési periódus: 2007. január–december. 2007. évi kedvezményes előfizetési díj: **69 000 Ft + áfa**, rendszerbe lépési díj nincs. Többfelhasználós hálózati verzióinkról kérjük, érdeklődjön zöldszámunkon!

- Igénybe kívánom venni a diákok részére fenntartott 50% kedvezményt. Diákigazolvány sorszáma:

Név, cím:

Ügyintéző, telefon:

Kézbesítési cím és név:

Dátum: Cégszerű aláírás:

*Ajánlatunk a 2006. december 31-ig beérkezett új, éves előfizetésekre vonatkozik.

Kérjük, hogy a szelvényt a Magyar Hivatalos Közlönykiadó **1394 Budapest 62, Pf. 361** postacímére, illetve a **266-8906**-os vagy a **266-5190**-es faxszámra küldje vissza. Megrendelését feladhatja a www.mhk.hu honlapon vagy a jogszabalytar@mhk.hu e-mail címen is.

Ha a Közlöny Klub tagságra és az azzal járó kedvezménykártyára nem tart igényt, jelezze itt:

Tisztelt Előfizetők!

Tájékoztatjuk Önöket, hogy a kiadónk terjesztésében levő lapokra és elektronikus kiadványokra szóló előfizetésüket folyamatosanak tekintjük. Csak akkor kell változást bejelenteniük a 2007. évre vonatkozó előfizetésre, ha a példányszámot, esetleg a címlistát módosítják, vagy új lapra szeretnének előfizetni (pontos szállítási, név- és utcacím-megjelöléssel). Az esetleges módosítást szíveskedjenek levélben vagy faxon megküldeni. Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a lapszállításról kizárólag az előfizetési díj beérkezését követően intézkedünk. Fontos, hogy az előfizetési díjakat a megadott 10300002-20377199-70213285 sz. számlára utalják, illetve a kiadó által kiküldött készpénz-átutalási megbízáson fizessék be.

Készpénzes befizetés kizárólag a Magyar Hivatalos Közlönykiadó ügyfélszolgálatán (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6.) lehetséges. (Levél-cím: Magyar Hivatalos Közlönykiadó, 1394 Budapest, 62. Pf. 357. Fax: 318-6668).

A 2007. évi előfizetési díjak

(Az árak az áfát tartalmazzák.)

Magyar Közlöny	99 792 Ft/év	Környezetvédelmi és Vízügyi Értesítő	15 120 Ft/év
Hivatalos Értesítő	15 372 Ft/év	Közlekedési Értesítő	24 696 Ft/év
Határozatok Tára	22 932 Ft/év	Kulturális Közlöny	18 900 Ft/év
Önkormányzatok Közlönye	5 544 Ft/év	Külgazdasági Értesítő	20 160 Ft/év
Az Alkotmánybíróság Határozatai	18 900 Ft/év	Munkaügyi Közlöny	15 372 Ft/év
Bányászati Közlöny	4 788 Ft/év	Oktatási Közlöny	21 924 Ft/év
Belügyi Közlöny	25 452 Ft/év	Pénzügyi Közlöny	30 492 Ft/év
Egészségbiztosítási Közlöny	22 176 Ft/év	Sportértesítő	5 040 Ft/év
Egészségügyi Közlöny	27 720 Ft/év	Statistikai Közlöny	13 104 Ft/év
Ellenőrzési Figyelő	3 528 Ft/év	Szociális Közlöny	15 624 Ft/év
Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Értesítő	18 396 Ft/év	Turisztikai Értesítő	11 844 Ft/év
Gazdasági Közlöny	23 436 Ft/év	Ügyességi Közlöny	6 552 Ft/év
Hírközlési Értesítő	6 552 Ft/év	Nemzeti Kulturális Alap Hírlevele	5 040 Ft/év
Honvédelmi Közlöny	18 648 Ft/év	Pénzügyi Szemle	19 908 Ft/év
Igazságügyi Közlöny	15 876 Ft/év	L'udové noviny	3 780 Ft/év
Jogtanácsadó	6 804 Ft/év	Neue Zeitung	4 788 Ft/év

Cégek Közlöny CD

A Cégek Közlöny hatályos és hiteles céginformációk – az üzleti életben részt vevők számára nélkülözhetetlen, naprakész – adatbázisát tartalmazó, heti rendszerességgel megjelenő lap formátuma 2007. október 1-jétől várhatóan megújul. Erre tekintettel a CD a 2007. évben január 1-jétől szeptember 30-ig fizethető elő. A háromnegyed éves előfizetés díja a 20%-os áfával: 106 272 Ft.

Közbeszerzési Értesítő

A hetente több száz, minden szakterületre kiterjedő közbeszerzési felhívás részletes leírását és feltételeit tartalmazó Közbeszerzési Értesítő című hivatalos lap révén az előfizetők a leggyorsabban, autentikus forrásból értesülhetnek a pályázatokról. Az Értesítő – a tervezett formátumváltás miatt – a 2007. évben fél évre fizethető elő. A fél éves előfizetés díja áfával: 55 062 Ft.

A HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁR (CD)

hatályos jogszabályok hivatalos számítógépes gyűjteményének 2007. évi éves előfizetési díjai:

(Áraink az áfát nem tartalmazzák.)

Önálló változat	72 000 Ft	25 munkahelyes hálózati változat	260 000 Ft
5 munkahelyes hálózati változat	130 000 Ft	50 munkahelyes hálózati változat	340 000 Ft
10 munkahelyes hálózati változat	160 000 Ft	100 munkahelyes hálózati változat	590 000 Ft

2006. december 31-ig történő 2007. évi teljes éves előfizetés esetén az önálló változat díja: 69 000 Ft.

Az EU-JOGSZABÁLYTÁR (CD)

Az Európai Unió Jogszabályai gyűjteményének 2007. évi éves előfizetési díja

(Áraink az áfát nem tartalmazzák.)

Önálló változat	72 000 Ft	25 munkahelyes hálózati változat	260 000 Ft
5 munkahelyes hálózati változat	130 000 Ft	50 munkahelyes hálózati változat	340 000 Ft
10 munkahelyes hálózati változat	160 000 Ft	100 munkahelyes hálózati változat	590 000 Ft

Egyszeri belépési díj: 7000 Ft.

Facsimile Magyar Közlöny. A hivatalos lap 2006-os évfolyama jelenik meg CD-n az eredeti küllalak megőrzésével, de könnyen kezelhetően. Ára: 12 000 Ft + áfa.

Szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal, a Szerkesztőbizottság közreműködésével. A Szerkesztőbizottság elnöke: Gilyán György. A szerkesztésért felelős: Kovácsné dr. Szilágyi-Farkas Zsuzsanna. Budapest V., Kossuth tér 1-3. Kiadja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó. Felelős kiadó: dr. Kodala László elnök-vezérigazgató. Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. Telefon: 266-9290.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadónál

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357, vagy faxon 318-6668.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a FÁMA Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Információ: tel.: 317-9999, 266-9290/245, 357 mellék.

Példányonként megvásárolható a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

2006. évi éves előfizetési díj: 90 216 Ft. Egy példány ára: 189 Ft 16 oldal terjedelemtől, utána +8 oldalanként +168 Ft.

A kiadó az előfizetési díj évközi emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 0076—2407

06.3604 – Nyomja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó Lajosmizsei Nyomdája. Felelős vezető: Burján Norbert vezérigazgató-helyettes.

